ஸ்ரீ:

மதராஸ் ஸத்க்ரந்தப்ரகாசந ஸபையின்
தமிழ் வெளியீடு நெ. 24

MADRAS SATHGRANTHA PRAKASANA SABHA
TAMIL PUBLICATION NO. 24.

ஸ்ரீராமாநுஜ பூஷணம்

1. எம்பெருமானாருடைய பெருமைகளைப் பற்றின அரிய பெரிய பல உபந்யாஸங்கள்.
2. ஆச்சான்பிள்ளை அஷ்டாத்யாயி

இவை
ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்
எழுதியவை.

ஸ்ரீ காஞ்சீ ஸுதர்சன அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிடப்பட்டது.

விலை 0-12-0

1949

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமானுஜ பூஷணம்

****

1. ஸ்ரீ பெரும்புதூர் மாமுனிவன் பெருமையநுபவம்

பக்கம் 1-4

2. ஸ்ரீ ராமானுஜன் திருநாமவைபவம் பக்கம் 4-10

3. ஸ்ரீ "ராஜஹம்சம்-ப்ருங்கராஜம்-எதிராஜம் ஈடே" பக்கம்

10-21

4. யதிராஜ சப்ததியும் எம்பெருமானாரும் பக்கம் 21-27

5. மார்கழி நீராட்டமும் - எம்பெருமானாரும் பக்கம் 27-31

6. எம்பெருமானாரும் - திருக்கோட்டியூரும் பக்கம் 31-36

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜன்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த
மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

[மதராஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசக ஸபையின் வெளியீடு]

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீ:

பெரும்பூதூர் மாமுனிவன் பெருமையநுபவம்

சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரையில் ஏழ்பாருமுய்ய உதித்தருளின எதிராசருடைய பெருமைக் கடலில் ஒரு சிறு திவலையளவு இப்போது அநுபவிப்போம்.

" ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த நாள்களிலும்
வாழ்வான நாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்!—ஏழ்பாரு
முய்ய வெதிராச ருதித்தருளும் சித்திரையில்
செய்யதிருவாதிரை "

என்ற மணவாள மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை மூக்குற அநுஸந்தித்து, சித்திரையில் திருவாதிரையைச் சிறிது சிந்தனை செய்வோம். இந்த நன்னாளின் சிறப்பை மணவாள மாமுனிகள் தாமே ஒரு சிறிய செய்யுளினால் ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் வெளியிட்டருளியுள்ளார். அது வருமாறு:—

" சங்கரபாற்கரயாதவபாட்ட ப்ரபாகரர்தங்கள்மதம்
சாய்வுற வாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறைவாழ்ந்திடுநாள்
வெங்கலியிங்கினி வீறுமடங்கியதென்று மிகுந்தனர் நாள்
மேதினி நஞ்சுமையாறுமெனத் துயர்விட்டு விளங்கியநாள்
மங்கையராளி பராங்குசமுன்னவர்வாழ்வு முளைத்திடுநாள்
மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலைமற்றுமுவந்திடுநாள்
செங்கயல்வாவிகள்சூழ் வயல்நாளுஞ்சிறந்த பெரும்பூதூர்ச்
சீமானிளையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நாளே " என்பதாம்.

இப்பாசுரத்தின் தாற்பரியத்தைச் சுருக்க வுரைப்போமிங்கு.

எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே பல்பல பாஹ்ய மதத்தவர்கள் இவ்வுலகில் [illegible]த்து வேதங்களுக்கு ஏறாத பொருள்களை ஏற்றியுரைத்துத் தத்துவார்த்தங்களை கேடாகப் படுத்திருந்தார்கள்; அதனால் வேதங்களும் " எமது கதி இப்படியாயிற்றே! " என்று

சாலவும் வருந்திக்கிடந்தன. எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே அவற்றின் வருத்தம் நீங்கி அவை வாழ்ச்சிபெறத் தொடங்கிவிட்டன. "நாரணனைக் காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது" என்றார் அமுதனாரும்.

அன்றியும், இக்கலியுகத்தில் கலிபுருஷன் கொடுங்கோலாகச் செங்கோல் செலுத்திக் கொண்டு தனது பராக்ரமமே ஓங்கி வளருமாறு அரசாட்சி புரிந்துவந்தான்; அன்னவனும் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே "கலியுங் கெடுங் கண்டு கொண்மின்!" என்ற மூதுவர் மொழி பலிக்குங்காலம் வாய்த்ததுபோலுமென்று துணிந்து இனி நாம் வாள்வதன்றி வாழ்வதற்கில்லையென்று தளர்ச்சி யெய்தத் தொடங்கிவிட்டான். "இறந்தது வெங்கலி" என்றார் அமுதனாரும்.

அன்றியும், பூமிப்பிராட்டியானவள் 'ஸர்வம்ஸஹா' என்று பெயர்பெற்றிருந்தாலும், கள்ளர்கள் பலபல கோடிக்கணக்காகத் தன்மீது வாழப்பெற்றதும் அவர்களைப் பஞ்சுக்கருள்போல் சிறிதும் ஆயாஸமின்றித் தாங்கி நின்று, நியவர் ஒருவிருவர் இருப்பினும் இரும்பு மூட்டை தாங்குவதனுள்போல் மிக மெலிந்துகிற்பள். உடையவர் திருவவதாரத்திற்கு முன்னே கள்ளர்கள் மிக மெலிந்து நியவர்களே மிக மலிந்திருக்கப்பெற்றதனால் பூமிப்பிராட்டி பொறுக்கொணாச் சுமையினால் மிகவும் துயருற்றுக் கிடந்தாள்; அன்னவள் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே, 'இனி இக்கலியுகில் நியார் ஒருவருமின்றிக்கே அனைவரும் நல்லவராகவே வாழ்ச்சி பெறுவார்கள்' என்று நிச்சயமாகத் துணிந்து இனி நமக்குப் பொறுக்கவொண்ணாத பாரம் சிறிதுமிராதென்று தேறித் தாபவிடத் தொடங்கினள். "பல்கலையோர் தாம் மன்னவந்த விராமானுசன்" என்றார் அமுதனார்.

அன்றியும், பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் திருவவதரித்து அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்திகளை உதவியருளியிருந்தாலும், அவற்றுக்கு ஸர்வதோமுகமான ப்ரசாரம் ஏற்படாமலும் அழகிய வியாக்கியானங்கள் அமையாமலுமிருந்ததனால் "நம்முடைய அரிய பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்பட வில்லையே" என்று அவர்களெல்லாரும் களிப்பின்றியே குன்றியிருந்தனர்; எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே "இனி ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயாதி க்ரந்தங்கள் ஓங்கி விளங்கப்பெறுமாதலால் நமக்கொரு குறையில்லை; நாம் செய்திருந்த காரியங்களெல்லாம் சதசாகமாகப் பணைக்கும்படியான பாக்கியம் வாய்க்க நற்சமயம் வந்திட்டது" என்று துணிந்து அன்னவர்கள் அளவிலாத ஆனந்த மெய்தத் தொடங்கினர். "தென்குருகை வள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ்மறை வாழ்ந்தது" என்றார் அமுதனாரும்.

அன்றியும், எம்பெருமான் தான் பரமபதத்தில் பரவாஸுதேவனாக வீற்றிருந்து எழுவரும் தனிக்கோல் செலுத்தியிருக்குமிருப்பிலும், திருப்பாற்கடலில் அடியார்கள் கூக்குரல் செவிப்படுமாறு வெள்ளைவெள்ளத்தின் மேலொருபாம்பை மெத்தையாக விரித்திருந்து அதைவிட்டுப் புறப்பட்டு ராவண கும்பகர்ண கம்ஸ சிசுபாலாதிகளைத் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ்விக்க ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்கள் செய்தவற்றிலும், கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையுமிருப்பிலும் திருப்பதி பெருந்தே கோயில் திருமாலிருஞ்சோலை கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திருப்பதிகளிலே "பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியாக" ஸந்நிதி பண்ணியிருந்தும், அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்வாரில்லாமையாலே அர்ச்சாவதாரமும் பயனற்றதாக ஆய்விட்டதே! என்று வருந்தவேண்டியிருந்தது எம்பெரு

மானுர் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே; இப்பெரியார் இவ்வுலகினிற் போந்தவன்றே—"ஸர்வ தேச தசாகாலேஷ்வவ்யாஹத பராக்ரமா, ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாமபிவர்த்ததாம். ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா ப்ரதிவாஸர முஜ்ஜ்வலா, திகந்த வ்யாபிநீ பூயாத் ஸா ஹி லோகஹிதைஷிணீ" என்று கீழ்மேழூழி நாடெங்கும் போற்றும்படியாக ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் அற்புதமான சீர்திருத்தங்களும் கைங்கர்ய அபிவிருத்திகளும் இனி ஒளிமல்கு மென்று துணிந்து அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்கள் குறை தீர்ந்து மகிழத் தொடங்கினர்.

ஆக இங்ஙனம் வேதவேதாந்தங்கள் களிப்புறவும், கலிபுருஷன் தேய்வுறவும், மண்மாது மகிழ்வுறவும், பூருவர்கள் யாவரும் பொலிவுறவும், எம்பெருமான் தானும் இன்புறவும் அமைந்த நன்னாள் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை யொன்றேயாம்.

இத்திரு நன்னாளிலே தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமென்றும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவமென்றும் விஷ்வக்ஸேனருடைய அவதாரமென்றும் இங்ஙனம் பலவாறாகப் பெரியோர் பணிப்பர். நூற்றந்தாதியில் "அடையார் கமலத் தலர்மகள் கேள்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒண் சார்ங்க வில்லும் புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலம் காப்பதற்கென்றிடையே இராமாநுசமுனியாயின இந்நிலத்தே." என்னும் பாசுரத்திலும், "ப்ரதயத் விமதேஷு தீக்ஷ்ண பாவம் ப்ரபுரஸ்மத் பரிரக்ஷணே யதீந்த்ர:, அப்ருதக் ப்ரதிபந்ந யந்மயத்வை: வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:" என்ற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியிலும் "எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் அவதாரம் என்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது. "ஸ்ச்வம் த்ராதும் விஷயமியதம் வ்யஞ்ஜிதாநுக்ரஹஸ் ஸந் விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:" என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தி யொன்றில் விஷ்வக்ஸேநாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமென்னும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். அதனை சேஷாவதாரச் சிறப்புநூலில் விரிவுரைத்தோம். அங்கே கண்டு கொள்வது. எம்பெருமானாருடைய பூர்ண கடாக்ஷ பாத்ரபூதராய் அவர் திருத்துத் தேவு மற்றறியாதே ஈடுபட்டிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞரான கருட வாஹன பண்டிதர் பணித்த திவ்ய ஸூரி சரிதமென்னும் மஹா காவ்யத்தில் பதினெழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீ ராமாநுஜ வைபவம் சொல்லப்புகுந்தவிடத்து "பௌஜங்கம் வபுரபஹாய சேஷபோகீ யத்ரூபம் த்ரிபுவநவந்திதம் ஜகாம" என்று பணித்திருப்பதும், உடையவருடைய அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவ க்ரந்தத்தில் "வேதாந்த ஸித்தாந்த ஸமர்த்தநாய யோऽந்த யாந்தாப்ராந்த மதாபநுத்த்யை, சேஷாம்சக: கேசவயஜ்வ தேவ்யாம் தேஜோநிதி: கச்சிதவா விராஸீத்" என்றுள்ளதும் முக்கியமாக இங்கு அநுஸந்தேயங்கள்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் "கள்ளார் பொழில்தென்னரங்கன்" என்ற எண்பதாம் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்—"அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத:பரம், பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ கச்சித் பவிஷ்யதி" என்கிற ஆப்தவசனம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் "கலௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத:" என்கிற பாடாந்தரமும் கடையடி காண்கிறது. இப்பாடமே பொருத்தமானதென்பர்.

இப்பேராசிரியருடைய ப்ரபாவ விசேஷங்களைப் பார்க்குமிடத்து, சித்தாந்தாச்சர்யர்களிருவரும் இரண்டுவந்து திருவவதரித்தபடியோ! என்றும் சங்கிக்கலாயிருக்கும். அபரிச்சேத்ய ப்ரபாவங்கள் மிகுந்த இவ்வாசார்ய சிகாமணி தம்முடைய திருவடி ஸம்பந்தத்திலும்

பின்புள்ளாரனைவர்க்கும் உஜ்ஜீவனம் தந்தருளியதுபோலவே தமது திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும் உஜ்ஜீவனம் தந்தருளியதாக அக்காலத்திலிருந்த மஹான்கள் உபச்லோகித்துள்ளார்கள். இதைச்சிலர் அதிசயோக்தியென்று கொண்டாலும் அங்ஙனம் சிறப்பித்துக் கூறுதற்கு ஏற்ற பெருமேன்மை இப்பெரியார் பக்கல் நிரம்பியிருந்ததென்று கொள்ளத் தட்டில்லையாயிற்று.

எம்பெருமானாருடைய திருமேனியின் தோற்றமே அநுபவ ரஸிகர்களுக்குத் தேனும் பாலுமமுதுமாக உள்ளுந்தோறு முள்ளம் தித்திக்கும். "காணிலுமுருப்பொலார்" என்னும் படி யிராநின்ற யதிகளின்படி யன்றியே எம்பெருமானாருடைய பரம விலக்ஷணமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸந்நிவேச அமைதியை "காஷாய சோபி கமநீயசிகாநிவேசம் தண்டத்ரயோஜ்ஜ்வலகரம் விமலோபவீதம், உத்யத்திநேசநிப முல்லஸதூர்த்வ புண்ட்ரம் ரூபம் தவாஸ்து யதிராஜ! த்ருசோர் மமாக்ரே" என்றும், "உபவீதிநமூர்த்வ புண்ட்ரவந்தம் த்ரிஜகத் புண்யபலம் த்ரிதண்ட ஹஸ்தம், சரணாகதஸார்த்தவாஹமீடே சிகயா சேகரிணம் பதிம் யதீநாம்" என்றும் பூருவர்கள் பரம போக்யமாகப் பேசி யநுபவித்துப்போந்தார்கள்.

இவ்வடிவழகு விஷயமாக இன்சுவையே வடிவெடுத்ததென்னலாம்படி எம்பார் அருளிச்செய்துள்ள பாசுரம்,

"பற்பமெனத்திகழ் பைங்கழலுந்தன் பல்லவமேவிரலும்
பாவனமாகிய பைந்துவராடை பதிந்தமருங்கழகும்
முப்புரிநூலொடு முன்கையிலேந்திய முக்கோல்தன்னழகும்
முன்னவர்தந்திடு மொழிகள் நிறைந்திடு முறுவல்நிலவழகும்
கற்பகமேவிஞ் கருணைபொழிந்திடு கமலக்கண்ணழகும்
காரிசுதன்கழல் சூடியமுடியும் கனநற்சிகைமுடியும்
எப்பொழுதும் எதிராசன்வடிவழ கென்னிதயத்துளதால்
இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதிரே" என்பதாம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

---

2. ஸ்ரீ ராமாநுஜன் திருநாமவைபவம்.

உலகுக்கு ஒருபிரான எம்பெருமானாருடைய திருக்குணங்களைப்பற்றியோ திவ்ய சரிதையைப்பற்றியோ, அவரது ஸ்ரீஸூக்திகளிலுள்ள விசேஷங்களைப்பற்றியோ ஏதேனுமொரு வகையில் அவருடைய ஸம்பந்தமான அநுபவம் நமக்குப் பரம பவித்திரமாதலால் இப்போது அவருடைய திருநாமத்தைப் பற்றின சிந்தனையிலே இழிகின்றோம்.

இவ்வாசிரியர்க்கு இந்தத் திருநாமம் எதனால் இடப்பட்டதென்று ஆராயுமளவில், முன்னோர்களுடைய நூல்களிலிருந்து இங்ஙனே அறியலாகிறது;—ஸ்ரீராமாநுஜனென்னுஞ் சொல் ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய தம்பி யென்னும் பொருள்கொண்டது. தசரதாத்மஜனான இராமபிரானுக்கு இளையோனாக அவதரித்த லக்ஷ்மணன் என்றபடி. இவன் இடைவிடாத கைங்கரியமே போதுபோக்காக இருந்தது போல ஸ்வாமி உடையவரும் கைங்கரியத்தையே பெருஞ் செல்வமாகக் கொண்டிருக்கப் போகிறாரென்பதை அவதார ஸமயத்திலேயே

யோகத்ருஷ்டியினுலறிந்தவரும் இவர் தமக்கு மாதுலருமான திருமலைநம்பியென்னு மாசிரி யர் இவர்க்கு ஸ்ரீராமாநுஜனென்று நாமகரணஞ் செய்தருளினர்—என்பதாக.

ஸ்ரீ ராமபிரான் கைகேயியின் வரப்ரார்த்தனையை நிறைவேற்றும் வியாஜமாகக் கானகஞ் செல்லப் புறப்பட்டபோது இளையோனுன இலக்குமணன் தானும் பிரிவாற்றாது தன்னையும் உடனழைத்துச் செல்லும்படி வேண்டினன். தானும் காட்டுக்கு வர விரும்பி யது எதற்காகவென்னில்; "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரி ஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச் ச தே" என்பது அப்போது இவ்விளைய பெருமாளு டைய வார்த்தையாக ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் உலவுகின்ற ச்லோகம். "தேவரீர் பிராட்டியோடுகூட சித்திரகூடத்தாழ்வரை முதலானவிடங்களில் இன்புறும் போது அடி யேன் ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமைகள் செய்யப்போகிறேன்" என்பது மேலே குறித்த ச்லோகத்தின் கருத்து. அப்படியே அவ்விளையோன் தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதையும் அடிமையெனும் அந்தாணிச் சேவகஞ் செய்தே கழித்தவன். அதுபோலவே ஸ்வாமி உடையவரும் தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் தொண்டுபூண்டே கழித் தருளினரென்பது அவரது திவ்ய சரிதையினும் மிகப் பிரசித்திபெற்ற விஷயம். "தென்னரங் கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்ததும் மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்த்ததும் முத லானவை ஒப்புயர்வற்ற கைங்கர்யங்களன்றோ. ஆக இக்காரணம்பற்றியே ஸ்வாமிக்கு ராமாநுஜனென்னும் திருநாமமிடப்பட்டதென்பது மிகப் பொருத்தம். லக்ஷ்மண முனி யென்றும் இளையாழ்வாரென்றும் வழங்குகின்ற அவரது திருநாமங்களும் இதனை வற்புறுத்தி நிற்கும்.

இனி, ராமாநுஜனென்ற திருநாமம் லக்ஷ்மணனுக்குப்போலவே கண்ணபிரானுக்கும் பொருந்தியதே. 'பலராமனுடைய தம்பி' என்னுங் காரணத்தினுல் கண்ணபிரானை ராமாநுஜ னென்னக் குறையில்லையன்றோ. இதனைப்பற்றியே முகுந்தமாலை யென்னும் உலகமறிந்த ஸ்தோத்திரத்தில் "ஹே ராமாநுஜ ஹே ஜகத்த்ரய குரோ ஹே புண்டரீகாக்ஷ மாம் ஹே கோபீ ஜநநாத பாலய" என்று ராமாநுஜனென்ற திருநாமத்தினுலேயே கண்ணபிரான் அழைக்கப் பட்டுள்ளான். ஆகவே கண்ணபிரானுடையதான அந்தத் திருநாமமே ஸ்வாமி உடைய வர்க்கும் சாத்தப்பட்டதென்று சொல்லுகிற ஸம்ப்ரதாயமும் ஒன்றுண்டு. ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் பணித்த யதிராஜ ஸப்ததியில் "சமிதோதய சங்கராதிகர்வ: ஸ்வபலாத் உத்த்ருத யாதவப்ரகாச:, அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந் நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய:" என்ற ச்லோகம் இதற்கு ஆதாரமாக அவதரித்ததாகும்.

கண்ணபிரானுக்கும் உடையவர்க்கும் பல படிகளாலும் ஸாம்யமுண்டு. கண்ண பிரானுகத் தோன்றின பகவான் செய்த செயல்களும் ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயல்களும் ஒத்திருக்கையாலே ஒற்றுமையாயும் கண்டு நிரூபிக்கப்படுகிறது. மேலே யெடுத்துக்காட்டிய சமிதோதய சங்கராதிகர்வ: இத்யாதியான யதிராஜஸப்ததிச்லோக ரத்னத்தில் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யம் சிலேடையினுல் நிர்வஹிக்கப்பட்டு ளது; அது வடமொழிக்கவியின் ஆழ்ந்தவர்கட்கே ஸேவிக்கக்கூடியது. அதைப்பற்றிப் பிறகு விரிவுரைப்போம்; இப்போது இங்கு நாம் நிரூபிக்கும் ஒற்றுமை சரித்திரப்போக்கில் ஸம்பந்தப்பட்டதாகும். கேண்மின்;—

கண்ணனுக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கும் 16 வகையான ஒற்றுமைகள்.

1. கண்ணபிரான் திருவவதாரஞ் செய்த இடம் சிறைக் கூடம் என்பது உலக மறிந்தது. ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதரித்த இடமும் சிறைக்கூடமே. எப்படியெனில்; "அய

ரோடு உயர்விற் சென்று அறுவர்தம் பிறவி யஞ்சிறையே* [திருவாய்மொழி 1-3-11] என்ற நம்மாழ்வார் திருவாக்கின்படி இந்த ஸம்ஸார மண்டலமே ஒரு சிறைக்கூடமன்றோ. இந்த * இருள்தருமா ஞாலமாதலால் இருள் மலிந்த விடத்தே வந்து பிறந்தார் ஆசாரியர். கண்ணனும் * இருள் வன் பிறந்த வம்பன் * என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் * வேண்டித் தேவரிரக்க—வீங்கிருள்வாய் வந்து பிறந்ததும் * என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் இருள்மலிந்த போழ்தன்றோ வந்துபிறந்தது.

2. கண்ணபிரான் அவதரித்தபோது * ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ரகதாதர ! * என்கிறபடியே சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையனாகவே சுடர்விளக்கத்தோடு திருவவதரித்தான். ஆசாரியர் அவதரிக்கும்போதும் நம்போலியரைப்போலே அழுதல் அரற்றுதல் செய்யாதே மிக்க ஞான வெள்ளச் சுடர் விளக்கத்தையே காட்டிக்கொண்டு அனைவரும் வியப்புறுமாறு அவதரித்தார். கண்ணபிரான் பிறந்த விடம் ஒன்று; இளமையில் வளர்ந்த விடம் வேறொன்று; பிறகு வளர்ந்தவிடம் மற்றொன்று. (அதாவது) வடமதுரையிலே பிறந்தது; திருவாய்ப்பாடியிலே இளமையில் வளர்ந்தது; பிறகு மதுரையில் த்வாரகை முதலான விடங்களில் வளர்ந்தது. ஆசாரியரும் பிறந்தது ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில்; இளமையில் வளர்ந்தது காஞ்சிபுரியில்; பிறகு வளர்ந்தது ஸ்ரீ ரங்கம், திருநாராயணபுரம் முதலான விடங்களில். [மற்றொரு வகையுமுண்டு;] * திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து" என்கிற நம் முன்னோர்களின் முதுமொழியின்படியே திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்திரத்தினால் ஸ்வரூபவுணர்ச்சி பெறுதலாகிற பிறவியைப்பெற்று, த்வயம் என்கிற மந்த்ரத்தின் அநுஸந்தானத்தையும் அதன்படி அநுஷ்டானத்தையுமே செல்வவாழ்ச்சியாகக் கொண்டிருப்பவரன்றோ. பிறக்குமிடம் திருமந்த்ரம்; வளருமிடம் த்வயம்—ஆகையாலே இதனால் கண்ணனோடு ஒப்புமை.

3. கண்ணபிரான்பிறந்த வயிற்றில் இவனொருவனே பிறக்கவில்லை; * மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோத இழந்தவள் தன் வயிற்றில், சிக்கென வந்து பிறந்து நின்றாய் * [பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-3-1.] என்கிறபடியே மற்றும் பல மக்கள் பிறந்தாருண்டு; ஆனால் அந்தப் பிள்ளைகளினால் உலகுக்கு யாதொரு உதவியும் சேர்ந்ததில்லை; அவர்கள் பிறந்ததும் இறந்ததுமே தெரியவருகின்றது. இதுபோல, ஆசாரியர் திருவவதரித்த இவ்வுலகத்தில் மற்றும் பலபேர்களும் ஒக்கப்பிறக்கின்றார்களெனினும் அவர்களால் உலகுக்கொரு நன்மையுமில்லையாயிற்று. அவர்களின் பிறப்பும் இறப்புமேதான் உலகுக்குத் தெரியும்.

4. கண்ணபிரான் வடமதுரையில் நின்றும் திருவாய்ப்பாடிக்கு எழுந்தருளும்போது "வஸுதேவோ வஹந் க்ருஷ்ணம் ஜாநுமாத்ரோதகோ யயௌ" என்னும்படி பேராழமான பெருவெள்ளமும் முழந்தாளளவாக வற்றிப்போயிற்றென்று தெரியவருகிறது. அதுபோல, ஆசாரியர் சிறிது ஸஞ்சரிக்கத் தொடங்கும்போதே "பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால்" என்ற பெரியாழ்வார் திருவாக்கின்படியே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் கடலும் வற்றத் தொடங்கிற்றென்க.

5. பரத்பரனான பெருமான் தனது பெருமைகளையெல்லாம் மறைத்து அடக்கிக் கொண்டு நீறு பூத்த நெருப்புப்போலேயாகி இடக்கை வலக்கை யறியாத ஆயர்களோடே கலந்து பழகினான்! அதுபோல ஆசாரியரும் மிகுஞானச் சிறுகுழவியாய்த் தமது ஞான சக்திப்பெருமைகளையெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு அறிவிலா மனிசரோடே கலந்து பழகி

யிருந்தனர். கண்ணன் இடையர்களோடுமாத்திரம் கலந்து பழகி யிருந்தானல்லன்; தன்னை வதைக்க வழிபார்த்திருந்த அஸுரப்ரக்ருதிகளோடும் கலந்திருந்து காலங் கழித்தனன். ஆசாரியரும் தம்மை மாய்க்கவெண்ணின யாதவப்ரகாசர்போல்வாரிடத்திலும் கலந்திருந்து காலங்கழித்தருண்டே.

6. வளர்ந்தருளுமிடத்தில் தீயபுத்திக் கஞ்சனால் ஏவப்பட்ட பூதனை தாய்வேஷம் பூண்டுவந்து நஞ்சு தீற்றிய முலையை உண்ணக் கொடுத்துக் கண்ணனைக் கொல்ல முயன்று தானே முடிந்துபோனாள். இந்தப் பூதனையின் வரலாற்றைப் பேசுகின்ற தேசிகர் யாதவாப்யுதயத்தில் * ஸம்ஸப்ரயுக்தா கில காபி மாயா * என்று மாயை யென்கிற சொல்லால் கூறினர். மாயை யென்று மூலப்ரக்ருதிக்குப்பெயர். அது உண்மையில் விஷம்போன்றதா யிருக்கச் செய்தேயும் தன்னிடத்தில் போக்யதா புத்தியை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு தன் பக்கலிலே யீடுபடுத்தி நம்போல்வாரை முடிக்கப்பார்க்கிறது. இப்படியே ஆசாரியரையும் முடிக்கப் பார்க்கையில் அவரை முடிக்கமாட்டாமல் அவரது அளவற்ற பெருமையினால் தானே முடிகின்றது.

7. * கள்ளச் சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சி * [திருப்பாவை—6] என்றபடி அஸுராவேசம் பெற்றவொரு சகடத்தைக் கண்ணன் திருவடிஸ்பர்சத்தால் நொறுக்கி முறித்து முடித்தவன் என்பது ப்ரஸித்தம். ஆசாரியரும் தமது திருவடி ஸ்பர்சத்தினால் சகடபங்கஞ் செய்தவரே. (எப்படியென்னில்) ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குக் கொண்டுபோகும் ஸாதனம் சகடமெனப்படுவது. இங்கிருந்து நாம் அப்பால் செல்லப் பல வழிகளுண்டு; நரகம் ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றின் வழிகளிற் கொண்டு செல்லுவது கள்ளச் சகடமாகும்; ஆசாரியருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் அது தொலைந்தொழிந்ததேயாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகிய நல்வழியிற் செல்லும் ஸாதனமே மேம்பட்டுத் தீயவழிகளில் செல்லும் ஸாதனம் சிதைந்தொழியுமென்க.

8. கயிற்றினால் கட்டி உரலிலே பிணித்துவிடப்பெற்ற கண்ணன் அவ்வுரலை யிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து இரட்டை மருத மரங்களின் நடுவே யெழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அந்த இரட்டை மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தனவாக யமளார்ஜுன பங்க விருத்தாந்தமுள்ளது. இணைபிரியாதே நின்ற இரட்டை மருத மரங்கள்போல இணைபிரியாது நின்று நம்மை நலிவுபவை பலவுண்டு. பகவத் கீதையில் நான்காவது அத்யாயத்தில் * த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸர: * என்றும், ஏழாவது அத்தியாயத்தில் * த்வந்த்வமோஹேந பாரத * என்றும் பதினைந்தாமத்யாயத்தில் * த்வந்த்வைர் விமுக்தாஸ் ஸுகதுக்கஸம்ஜ்ஞை: * என்றும் இப்படிப் பலவிடங்களில் த்வந்த்வம் (இரட்டை) என்று பல சொல்லப்பட்டுள்ளன; இன்பு துன்பு, அஹங்காரம் மமகாரம், காமக்ரோதம், புண்ணிய பாபம்...என்று இவையெல்லாம் இரட்டைகளாம். இவையெல்லாம் ஆசாரியர் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற வளவிலே இற்றொழிந்தனவென்க.

9. * வையமேழுங் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே * என்றும் * வாயுள் வையகங் கண்ட மட நல்லார் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ணபிரான் தனது திருவாயில் ஏழுலகங்களையும் அன்பர்களுக்குக் காட்டினன். அதுபோல ஆசாரியரும் 1. ச்ருதிகள், 2. ஸ்மிருதிகள், 3 இதிஹாஸங்கள், 4 புராணங்கள் 4 பாஞ்சராத்ரங்கள், 6 ஆழ்வாருளிச் செயல்கள், 8 ஆசார்ய திவ்யஸூக்திகள் ஆகிய ஏழையும் தமது திருவாக்கில் அன்பர்கட்குக் காட்டினர்.

10. யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கினியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளியனென்னுங் கொடிய நாகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினன். இவ்வரலாற்றை யாதவாப்யுதய காவியத்தில் தேசிகர் கூறுமிடத்து (4-125) ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயலையே உவமையாகக் காட்டியருளினர். ஐந்தலைவாய் நாகமாகிய காளியன் யமுனையாற்றைக் கலக்கிக் கெடுத்தது—விஷயாசக்தர்களான புறமதத்தவர்கள் மனம் போனபடியெல்லாம் கூறும் தவறான பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அந்தக் கெடுதியைக் கண்ணபிரான் நீக்கி யமுனையை யெல்லாரும் இனிமையாகப் பருகும்படி செய்தது—ஆசாரியர் தவறான பொருள்களை நீக்கி நல்ல பொருள்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துக்களுக்கு உபஜீவ்யமாக ஆக்கின படியாம். யமுனையின் ஸ்தானத்தில் வேதம்; காளியன் ஸ்தானத்தில் குதர்க்கவாதிகள்; கண்ணன் ஸ்தானத்தில் ஆசாரியர். * தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவனை * என்னும்படி யமுனையாறு இடையறாத பகவத் ஸம்பந்தத்தை யுடையதாயிருந்தது போல வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை பேதமாக வுடைத்தாயிருக்கும்.

காளியன் ஐந்து தலைகளாலும் நஞ்சை யுமிழ்ந்து நாசம் விளைவித்ததுபோல புறமதத்தவர்கள், ஐந்துவிதமான துர்வாதங்களாலே நாசத்தை விளைவிக்கின்றனர்; (எப்படியெனில்) 1. ஈச்வரனே யில்லையென்னுதல், 2 ஈச்வரன் உண்டெனினும் அவன் அனுமானத்தால் ஸித்திப்பவனேயன்றி சாஸ்திரத்தால் ஸித்திப்பவனல்லன் என்னுதல்; 3 சாஸ்திரங்களைக்கொண்டே ஈச்வரனை யங்கீகரித்தும் அவனுக்குக் குணங்களும் விக்ரஹமும் இல்லையென்னுதல் 4. ஈச்வரன் ஒருவனே யென்பதில்லை, பல ஈச்வரர்கள் உண்டென்னுதல், 5. ப்ரபஞ்சமேயில்லை—ஸர்வம் சூந்யம் என்னுதல் ஆக இப்படிப்பட்ட ஐவகையான அபார்த்தங்களினால் புறமதத்தவர்கள் வேதங்களைக்கெடுக்க, அந்தக் கெடுதல்களை ஆசாரியர் போக்கியருளினர். காளியன் தலையிலே கண்ணபிரான் அடியிட்டு நடனம் புரிந்தாப் போலவே * நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன் தமர் தலைகள்மீதே * (திருமாலை—1) என்ற வகையிலே கூத்தாடப் பெறுதலுங்காண்க.

11. குதிரை வடிவங்கொண்டு மஹாபயங்கரனாகவந்த கேசி யென்னும் அசுரனைக் கண்ணபிரான் தொலைத்தருளினன்; அதுபோல எம்பெருமானார் *இந்த்ரியாணி ஹயாநாஹு:* என்ற உபநிஷத்தின்படியே குதிரைகளாகச் சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்களின் வலியையடக்கி ஜிதேந்த்ரியராய் * காமாதிதோஷஹரம் ஆத்மபதாச்ரிதாநாம்* என்றும் * மதநகதநைர் ந க்லிச்யந்தே யதீச்வரஸம்ச்ரயா:* என்றும் சொல்லும்படி வாழ்ந்தவர்.

12. கம்சனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் ஓரசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், தன் கீழே கண்ணன் வரும்போது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணிவந்து நிற்கவும், மற்றோரசுரன் கண்ணனை முட்டிக் கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டு நிற்கவும் இயற்கையறிந்த கண்ணபிரான் "விளவின்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே" "கன்று கொண்டு விளங்கனியெறிந்து" என்கிறபடியே கன்றைச்சுழற்றி விளவின்மீதெறிந்து இரண்டையும் ஒருசேரமுடித்தருளினன் என்ற வரலாறு முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக் களைகின்ற படியைக் காட்டுகின்றது. இதுபோலவே ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் புறமதங்களைக் கண்டிக்குமிடத்து அவை பரஸ்பரவ்யாஹதங்களாயிருக்கும்படியை நன்கு நிரூபித்துக்காட்டி அவைகளைக்கொண்டே அவற்றை மறுத்தொழிப்பவர்.

13. இடையர்கள் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூஜை செய்யப் பற்பல வண்டிகளால் சோறும், தயிரும், நெய்யும், காய்கறிகளும் சேகரிப்பதைக்கண்டு கண்ணன் அப்பூஜையனைத்தையும் கோவர்த்தனமலைக்கே இடும்படி கட்டளையிட்டுத் தானே ஒரு தேவதா ரூபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுதுசெய்தருள, இந்திரன் மிக்கோபத்தினால் மேகங்களை ஏவிக் கடுமையான கல்மழையை ஏழுநாள் பெய்விக்க, அதனால் யார்க்கும் யாதொரு தீங்கும் சேராதபடி கண்ணன் அம்மலையையே குடையாக வெடுத்துப்பிடித்து நின்றனன் என்பது ப்ரஸித்தமான கதை; தேவதாந்தரத்திற்கு வழிபாடு செய்வதைப் பொறாத தன்மையும் அந்த வழிபாடுகளையெல்லாம் தானே ஏற்றுக்கொள்ளுந்தன்மையும், அதனால் எதிர் என்ன தீங்கு செய்ய நேர்ந்தாலும் அதற்குப் பிரதியாகத் தீங்கிழைக்க நினையாத பெருந்தகவும், தன்னையடுத்தவர்களைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு நிற்றலுமாகிய விஷயங்கள் இவ்விதிஹாஸத்தில் கிடைக்கின்றன. *மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்* என்றிருக்கும் ஆசிரியர் தேவதாந்தர பஜனத்தைச் சிறிதும் ஸஹியார். "திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேல்மின் தேவு" என்று துணிந்து உபதேசிப்பர். *ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும், மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ரபாணிநா* என்றும் *தேகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானே ஆசார்யனாக வந்து பிறந்ததனால் ஆராதனைகளெல்லாம் ஆசார்யனுக்கே சேரும். "குற்றஞ்செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்" [ஸ்ரீவசனபூஷணம் 305] என்றிருப்பவர் ஆசார்யராகையாலே தீங்கிழைப்பார் திறத்திலும் பிரதியாகத் தீங்கிழைக்க நினையார். பெருமழையில் நின்றும் கண்ணன் காத்தருளினதுபோல *அவிவேக கநாந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தத து:க்கவர்ஷிணி-பவதுர்த்திநே* [ஸ்தோத்ரரத்நம்-49] என்னப்பட்ட பெருமழையில் நின்றும் (அதாவது, ஸம்ஸாரத் துயர்ப் பெருமழையினின்றும்) காத்தருளினர். கண்ணன் ஏழுநாள் காத்தனன். ஆசிரியர் காப்பது ஏழேழ் பிறவிக்கும்.

14. கண்ணன் நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக, அவளது தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழு எருதுகளை வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொண்டனன். நம் பரமாசார்யர் "எட்டெழுத்தாய் மூன்று சாடாயிருப்பதொரு மங்கள ஸூத்ரம் போலே திருமந்த்ரம்" [முமுக்ஷுப்படி 113] என்கிறபடியே திருமந்த்ரமாகிற திருமங்கள்யத்தை சேதநர்களுக்குக் கட்டி விவாஹம் நடத்துவதற்கு அங்கமாக, காமம், க்ரோதம், லோபம், மோஹம் மதம் மாத்ஸர்யம் அஸூயை என்கிற ஏழு விரோதிகளையும் தொலைத்தருளினர்.

15. கண்ணன் இரண்டு மல்லர்களை மடித்ததுபோல ஆசிரியர் *நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து* என்கிறபடியே அஹங்கார மமகாரங்களை அடியறுத்தவர். கண்ணன் குவலயாபீடமென்கிற மதயானையை முடித்தாற்போலே "மதக்களிறைந்தினையுஞ் சேரி திரியாமல் செந்நிறீஇ" என்கிற பொய்கையார் பாசுரத்தின்படியே மதகளிறாகிய இந்திரியத்தின் துஷ்டத்தன்மையைத் தொலைத்தவர். கண்ணன் மாலாகாரர் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி அவர் தந்த பூவைப்பெற்று உகந்ததுபோல நம் ஆசிரியர் *அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹ:, ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம் விசேஷத: ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவச, ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத்* என்னப்பட்ட எண்வகைப் பூவையும் சிஷ்யர்கள் பக்கலிலே செழித்து வளரக் கண்டுபெற்றுக் களித்தமையறிக.

16. கண்ணபிரான் கம்ஸ சிசுபால கௌரவ ப்ரப்ருதிகளை முடித்துப் பஞ்ச பாண்டவாதிகளை வாழ்வித்ததுபோல நம் பரமாசார்யர் *தர்க்கர் சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நான்மறையும் நிற்கக் குறும்பு செய்நீசரும் மாண்டனர்வென்னும்படியாக* காட்டிய நீசச் சமயங்களை மாள்வித்து அர்த்த பஞ்சகம் முதலிய விசேஷார்த்தங்களை எங்கும் விளங்கச்செய்தனர். இங்ஙனே மற்றும் பலவுங் காண்க.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

3. "ராஜஹம்ஸம்-ப்ருங்கராஜம்-யதிராஜம் ஈடே".

மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜவிம்சதியில் இரண்டாவது ச்லோகத்தில் எம்பெருமானாரை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் அருளிச்செய்துள்ளார். *ஸ்ரீரங்கராஜசரணாம்புஜராஜஹம்ஸம் என்றும் *ஸ்ரீமத்பராங்குசபதாம்புஜப்ருங்கராஜம் என்றும். (அதாவது) ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே ராஜஹம்ஸமாயிருப்பவர்; நம்மாழ்வாருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே சிறந்த வண்டாக இருப்பவர் என்று கூறியவாறு. எம்பெருமானார் *தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ்ப் பூண்டவன்பாளன்* [இராமாநுச நூற்றந்தாதி—31] என்கிறபடியே தேவப் பெருமாள் திருவடிவாரத்திலே பேரன்பு பூண்டவராயிருந்தும் ஸ்ரீரங்கநாதனால் விசேஷகடாக்ஷம் செய்தருளப்பெற்றுத் தென் திருவரங்கம் சென்று சேர்ந்து *யாவச் சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ * [இவ்வுடல் விழுந்தளவும் இந்தத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலேயே இனிது வாழக்கடவீர் - சரணாகதிகத்யம் - 19.] என்று திருவரங்கச் செல்வனால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு அப்பெருமானுடைய திருவடிவாரத்தில் சீரிய இனிது வாழ்ந்தபடியினால் ஸ்ரீரங்கராஜ சரணாம்புஜ ராஜஹம்ஸம் என்றருளிச் செய்யலாயிற்று. இனி ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜப்ருங்கராஜம் என்ற விசேஷணத்தினால் - ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரது திருவடித்தாமரைகளிலே வண்டுபோல் படிந்திருப்பவரென்றது.

ஆகவிப்படி ஸ்வாமியை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் கூறவிருந்து தேறுகின்ற ஸ்வாமியினது சில பெருமைகளை ஸ்வாபதேசார்த்தாநுபவப்ரணாளியாலே வெளியிடுகிறோமிங்கு. ஆழ்வார்கள் தமது திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அன்னங்களையும் வண்டுகளையும் தூதுவிடுவதாக அருளிச்செய்வதுண்டே; அங்கு எம்பெருமானார் போல்வாரான மஹாசார்யர்களையே தூது விடுவதாக உள்ளுறை பொருளாகையாலே அதைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்வாமியையிங்கு அன்னமாகவும் வண்டாகவுமருளிச் செய்வது மிகப்பொருத்தம். அன்னத்தின் படிகளும் வண்டின் படிகளும் ஸ்வாமி பக்கலிலே நிரூபிக்கப்படுகிறபடியைக் காணீர்;—

ஹம்ஸத்திற்குள்ள தன்மைகள் ஸ்வாமி பக்கலிலே குறையற்றிருக்கின்றன. எங்ஙனேயென்னில்; (1.) நீரையும் பாலையும் கலந்துவைத்தால் அவற்றைப் பிரிக்கவல்லமையுடையது ஹம்ஸம் என்று பிரமாணங்களினாலறிகின்றோம்; *ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவ அம்புமிச்ரம்* என்பது முதலான வசனங்கள் காண்க. இதனால் ஹம்ஸமானது ஸாராஸாரவிவேகத்தில் மிகுந்த வல்லமையுடையது என்பது தேறும். ஸ்வாமிதாமும் * அஸாரமல்பஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே * என்றபடி ஸாராஸாரமிச்ரமாயிருந்த சாஸ்திரங்களிலே அஸாரமாயும் அல்பஸாரமாயுமுள்ளவற்றை யெடுத்துத்தள்ளி மிகவும் ஸாரமானவற்றையே கைக்கொண்டவர். பாஹ்யமதங்களையும் குத்ருஷ்டி மதங்களையும் நிரஸித்து ஸ்ரீமத்வேதமார்க்கப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தக ப்ரவீணரா

யெழுந்தருளியிருந்து ரஹஸ்யார்த்தங்களில் பஹிரங்கமான அர்த்தங்களைத் தள்ளி அந்தரங்கமான அர்த்தங்களைக் கொண்டருளினர் என்பது இங்கு விவக்ஷிதம்.

அப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஒன்று இங்கு எடுத்துக்காட்டுவோம்;—

திருவாய்மொழி வியாக்கியானத்தில் பல விடங்களில் எம்பெருமானாருடைய நிர்வாஹமென்று விலக்ஷணமான அர்த்தங்கள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று கேண்மின்; * உயர்வறவுயர்நலம் * என்கிற முதற்பாட்டினீற்றடியில் துயரறுசுடரடி என்றுள்ளவிடத்திற்கு - "அடியார்களுடைய துக்கங்களையெல்லாம் அறுக்கிற [அதாவது போக்கடிக்கிற] திருவடி" என்று எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ள ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்தார்களாகவும், எம்பெருமானார் அப்படியன்றிக்கே [அதாவது, துயரறுக்குஞ் சுடரடி யென்று கொள்ளாமல்] 'துயரறும் சுடரடி' யென்றுகொண்டு தனக்குண்டான துயரைத் தான் தவிர்த்துக்கொள்ளும் திருவடியென்று பொருளருளிச்செய்ததாகவும் வியாக்கியானமுள்ளது. பூருவர்கள்பணித்த அர்த்தத்திற்காட்டிலும் ஸ்வாமிபணித்த அர்த்தத்தில் என்ன சிறப்பு? என்பதை ஆராய்ந்து அறியவேணும். எம்பெருமான் அடியார்கள் படுந்துயரைத் தீர்க்கிறானென்பது இதிஹாஸபுராணங்களில் தேர்ந்த அர்த்தமே; அது மறுக்கத்தக்கதன்று. எம்பெருமானார் அதைத் தள்ளி வேறு பொருள் பணித்ததானது அப்பொருள் அஸம்பத்தம் என்ற திருவுள்ளத்தினாலன்று; அதிற்காட்டிலும் மிகுந்த ஸ்வாரஸ்யம்பெற்று நெஞ்சை யுருக்கும்படியான அர்த்தம் இது என்பதே ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். அடியவர்கள் துயருறுங்காலத்தில் எம்பெருமான் தானும் துயருற்றிருப்பதாக இதிஹாஸங்களிலுரைக்கின்றோம். துயருறுவது என்பது ஹேயகுணமாயிற்றே; ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான எம்பெருமானிடத்தில் இந்த ஹேயகுணமிருப்பதாக இசையலாமோ வென்று சங்கிப்பாருடைய சங்கையைப் போக்கிக்கொண்டே வால்மீகி பகவான் ஸ்ரீராமாயணத்தில் அயோத்யா காண்டத்தில் நகரத்து ஜனங்கள் இராமபிரானுடைய திருக்குணங்களைப் புகழ்ந்து கூறுவதாக இட்ட ஸந்தர்ப்பத்தில் *பஹவோ ந்ருப கல்யாண குணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே* என்று திருக்கல்யாண குணங்களையே தாங்கள் தசரத சக்கரவர்த்தியிடம் எடுத்துக் கூறப்போவதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்வதை முன்னம் காட்டிவிட்டு, மேலே *வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதி து:க்கித:* என்று [மனிதர்கள் துயருறுமிடத்து இராமபிரான்தான் மிகமிகத் துயருறுவதாகச்] சொல்லி இதையொரு கல்யாண குணமாக காட்டிவைத்தார். அடியார்கள் படுந்துயரை அறுக்கின்றான் பகவான் என்பது இருக்கட்டும்; அவ்வடியார்கள் துயர் தீரும்வரையில் தானும் துயருற்றவனாகவேயிருந்து அவர்கள் துயரற்ற பிறகே தானும் துயரற்றவனாகுகை என்னுமிப் பொருள் பகவத்குணானுபவரஸிகர்களுடைய நெஞ்சையுருக்குமாதலால் இச்சிறந்த பொருளை எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்பற்றினரென்க. இத்திருக்குணத்தை வால்மீகிபகவான் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஓரிடத்திலன்று, பல விடங்களிலும் ஸூசிக்கிறபடி காணீர்: *அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ராம் விபீஷணம், க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ* (ஸம்க்ஷேபரா-185.) என்ற ச்லோகத்தில் விஜ்வர: என்கிறபதம் உயிரானது; விபீஷணாழ்வான் ஆர்த்தீர்ந்து முடிசூடும்வரையில் பெருமான் தாம் துயருற்றிருந்ததாகவும் அவனை முடிசூட்டியே தாம் துயர்தீரப்பெற்றதாகவும் நன்கு விளக்குகின்றதன்றோ விஜ்வர: என்னுமிப்பதம். இப்படிப்பட்ட ஸாரப்பொருள்களை விவேகித்து வெளியிடுவதனால் ஸ்வாமி ஹம்ஸமென்னத்தகுந்தவர்.

௪. இன்னமும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஜாநச்ருதியின் உபாக்கியானமொன்று ஓதப்பட்டிருக்கின்றது. ஜாநச்ருதியென்கிற க்ஷத்ரியன் மிக்க பெருஞ்செல்வம் படைத்தவ

னுகையாலே அன்னதானம் முதலியன விசேஷமாகச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானமென்பது சிறிது மில்லாமலிருந்தது. பல்லபல்லாக்ஷரென்கிற இரண்டு மஹரிஷிகள் அவனிடத்திலே இரக்கங்கொண்டு இவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கவேணுமென்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸரூபிகளாய் அவன்மேலே பறந்துகொண்டு போகையில் பல்லனென்கிற ஹம்ஸம் பல்லாக்ஷனென்கிற ஹம்ஸத்தைப்பார்த்து 'ஜாநச்ருதிமஹாப்ரபுவின் மேலே நிழல் படாதபடி கவனித்துப்போ' என்று சொல்லிற்று. அது கேட்ட அந்த ஹம்ஸம், "இவன்மேல் நிழல் பட்டாலென்ன? அதனாலென்ன கெடுதல்? இவன் ரைக்வரைப்போல் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியா என்ன? ஞானஹீனனை இவனை நாம் கௌரவிக்க வேணுமோ?" என்று அவஹேளனமாகச் சொல்லிற்று. அதைக்கேட்ட ஜாநச்ருதி துக்கங்கொண்டவனாய் அந்த ரைக்வரைத் தேடிச்சென்று அநுவர்த்தித்து ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து அவரிடத்தில் உபதேசம் பெற்றானென்பது அந் வ்யாக்யானத்தின் ஸாரம். இக்கதையின்படி ப்ரஹ்மஜ்ஞான ப்ராப்திக்கு ஹம்ஸம் ப்ரேரகமானதுபோல எம்பெருமானார் தாமும் அதற்கு ப்ரேரகர் என்பது அறியத்தக்கது. "பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள் கூறுமென்று பேசி வரம்பறுத்தார் பின்" என்று உபதேச ரத்தினமாலையில் அருளிச் செய்தபடி ஸ்வாமி நியமனம் தந்தருளா விடின் இவ்வுலகில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானப்ரசாரத்திற்கு வழியேயில்லையாமன்றோ.

3. எம்பெருமான் வேதசாஸ்திரங்களை வெளியிடத் திருவுள்ளம்பற்றியபோது ஹம்ஸரூபத்தைப் பரிக்ரஹித்தருளினதாக சாஸ்த்ரங்களிலறிகிறோம்; *அன்னமாய் நூல் பயந்தான்* என்றும் *அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த* என்றும் ஆழ்வார்களருளிச் செய்கிறார்கள். சாஸ்த்ரோபதேசத்திற்கு ஹம்ஸமாயிருத்தல் அவசியமாயினபடியாலே சாஸ்த்ரங்களை உபதேசித்தவர்களில் தலைவரான எம்பெருமானாரை ஹம்ஸமென்றது பொருத்தமே.

4. ஹம்ஸத்தினுடைய இயல்பைச் சொல்லுமவர்கள் *ந பத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்தமாம்பஸி* என்கிறார்கள்; அதாவது ஹம்ஸம் ஒருகாலும் சேற்று நீரில் கால் பொருந்தாதென்றபடி. அப்படியேயன்றோ எம்பெருமானார்படியும். திருவிருத்தத்தின் முடிவு பாசுரத்தில் "அழுந்தார் பிறப்பாம் பொல்லாவருவினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே" என்று இந்த ஸம்ஸாரநிலமே சேற்றுநிலமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; இதில் கால்பொருந்தாதவர்களில் தலைவராயிற்று எம்பெருமானார்.

5. திவ்யதேசங்களை வருணிக்கும்போது ஆழ்வார்கள் அன்னம் மாதர்களின் நடையைப் பின்சென்று நடப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்; *பெடையோடன்னம் பெய்வளையார்தம் பின் சென்று நடையோடியலி* என்று திருமங்கையாழ்வார் திருநறையூர்ப்பதிகமொன்றில் கூறியுள்ளது காண்க. ஸ்வாமிதாமும் *அன்னநடையவமைக்கான பிராட்டியினுடைய நடையைப் பின் செல்பவர். (அதாவது-) பிராட்டியின் நடையாவது நடத்தை; சேதநர்களைக்குறித்து எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாடிப் பேறு பெறுவிப்பதே பிராட்டியினுடைய முக்கியமான நடத்தையாகும். அதை ஸ்வாமிதாமும் அநுஸரிக்கையாவது-தாமும் அப்படியே எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாடி இன்றிருக்கும் நம்போல்வார்க்கும் பேறு பெறுவித்ததேயாம். இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் ந்யாஸதிலகத்தில் *உக்த்யா தநஞ்ஜய விபீஷண லக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர் பவதா விதீர்ணம், ச்ருத்வா வரம்* என்றச்லோகத்திலும், மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜ விம்சதியில் *காலத்ர

யேபி...........க்ஷேமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்ச்ரிதாநாம் * என்றச்லோகத்தினாலும் வெளியிட்டருளினார்கள். அவற்றின் வியாக்யானங்களிலே விரியவுரைத்தோம், கண்டு கொள்வது. பொதுவாகவே ஆசார்யர்களின் புருஷகாரமில்லாமல் எம்பெருமான் பேறுதர மாட்டானென்பதை * தத்தே ரங்கீ நிஜமபி பதம் தேசிகாதேச காங்க்ஷீ * (ந்யாஸதிலகே) என்று ஸ்ரீஸூக்தியினால் கல்வெட்டாக வருளிச்செய்தார். எம்பெருமானார்க்கு இது விசேஷ நிரூபகமென்றுணர்க.

இங்ஙனே மற்றும் பலவகையான பொருத்தங்களும் உய்த்துணர்க.

இனி "ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜ ப்ருங்கராஜம்" என்று வண்டாக அருளிச்செய்ததின் பொருத்தங்களை நிரூபிப்போம்.

1. வண்டு மதுவ்ரத மென்று பேர்பெற்றிருக்கும். தேன்தவிர வேறொன்றைக் கொள்ளாது என்றபடி. அதுபோல, * உனக்கணிக்கிருக்குமடியவர்தங்களுள்ளத்தூறிய தேன் * என்றும் * தேனை நன்பாலைக் கன்னலையமுதை * என்றும் * எனக்குத் தேனே, பாலே கன்னலே அமுதே * என்றும் பல விடங்களிலும் தேனாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானையே விரும்பி மற்றொன்றைக் கண்ணெடுத்தும் பாராமல் பகவதநுபவத்தையே விரதமாகக் கொண்டிருந்தவர் எம்பெருமானார்.

2. * வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும் * என்று குலசேகராழ்வாரும், * யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும் * என்று பெரியாழ்வாரும், * வரிவண்டுதேதெனவென்றிசைபாடும் * என்று திருமங்கையாழ்வாரும் இப்படி மற்றும் பலரும் பணித்தபடியே யாழினிசை போன்ற இசைகளைப் பாடுவதையே இயல்வாகவுடையதாயிருக்கும் வண்டு; ஸ்வாமிதாமும் * யாழினிசை வேதத்தியல் * பண்ணார் பாடலாயிரம் * என்னப்பட்ட திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப்ரபந்தங்களின் கானத்தையே போதுபோக்காகவுடையராயிருந்தவர். "தமிழ் மறைகளாயிரமும் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்" "பண்டருமாறன் பசுந்தமிழானந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெங்களிராமாநுசமுனி வேழம்" என்றவைகாண்க.

3. வண்டு வடமொழியில் ஸஞ்சரீக மென்று பேர்பெற்றிருக்கும்; ஓரிடத்தில் தங்கியிராது; மதுவுள்ளவிடமெங்கும் பறந்து திரியுமது. அதுபோல் ஸ்வாமிதாமும் * ஸ்ரீரங்கம் கரிசைலமஞ்ஜநகிரிம் தார்க்ஷ்யாத்ரி ஸிம்ஹாசலௌ ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமஞ் ச பதரீநாராயணம் நைமிசம், ஸ்ரீமத்த்வாரவதீ ப்ரயாக மதுராயோத்யா கயா: புஷ்கரம் ஸாலக்ராமகிரிம் நிஷேவ்ய ரமதே ராமாநுஜோயம் முநி: * என்கிறபடியே * பதியேபரவித்தொழுந்தொண்டர்களில் தலைவராயிருந்தார்.

4. வண்டு எந்த ஸமயத்தில் எங்குச் செல்லவேணுமென்று நினைத்தாலும் தட்டுத் தடங்கலின்றியே புகுந்து ரமிக்கும்; ஸந்நிதியில், கர்ப்பக்ருஹங்களிலுள்ளும் எம்பெருமான் திருமுடிமீதும் தாராளமாகப் புகக்காணாநின்றோம். அதுபோல, * பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய * என்னும்படி திருவாசல்களிலே ஸேவாபரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்கவொண்ணாதபடி நெருக்க, * மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திடுகோன் * என்னும்படியவதரித்தருளின எம்பெருமானார் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான எந்த திவ்யதேசங்களிலும் தடையும்

சங்கையுமொன்றுமின்றிக்கே அதிகாரச் செல்வத்துடனே உள்ளே புகுந்து ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்து வாழ்ந்தவர் காண்மின்.

5. வண்டு சோலைகளிலேயே சுழலமிடும்; எம்பெருமானார்தாமும் * ஆராமஞ் சூழ்ந்தவரங்கம் * சிந்து பூ மகிழுந்திருவேங்கடம் * விரையார்பொழில் வேங்கடம் * என்னும்படியாகச் சோலைகள்மிக்க தலங்களிலேயே சுழலமிட்டவர். இப்படி மற்றும் பல பொருத்தங்களும் காண்க.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

"பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே."

நாடு நகரமும் நன்கறிய எங்கும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்ற ஆண்டாள் வாழித் திருநாமத்தில் "பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே" என்றுள்ளது. இதனால் பெரியாழ்வார் திருமகளாரான சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் எம்பெருமானார்க்குத் திருத்தங்கையாரென்று தெரியவருகின்றது. பெரியாழ்வாருடைய காலத்திற்கும் எம்பெருமானார் காலத்திற்கும் இடையே எவ்வளவோ காலவ்யவதானமுள்ளதென்பதை உலகமறியும். ஆண்டாளுக்குப் பின் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் கடந்தபிறகு அவதரித்தவரான எம்பெருமானார் அவ்வாண்டாளுக்குத் திருத்தமையனாராக எப்படியாக முடியும்? என்கிற சங்கை ஸம்ப்ரதாய இதிஹாஸவிசேஷ மறியாதவர்களுக்குத் தோன்றக் கூடியது. அவ்விதிஹாஸ மறிந்தவர்களுக்கு இச்சங்கை தோன்ற நியாயமில்லை. அவ்விதிஹாஸத்தை இங்குச் சுருக்கமாக வரைகின்றோம்;—

எம்பெருமானார் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் உபயவேதாந்த க்ரந்த காலக்ஷேபம் நிர்வஹித்தருளுகிற காலத்திலே நாச்சியார் திருமொழி காலக்ஷேபம் நடவாநிற்க, அதில் * நாறு நறும் பொழில் மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்கு நான், நூறு தடாவில் வெண்ணெய் வாய்நேர்ந்து பராவி வைத்தேன், நூறு தடா நிறைந்த அக்கார வடிசில் சொன்னேன், ஏறு திருவுடையான் இன்று வந்து இவை கொள்ளுங்கொலோ * [9—6.] என்கிற பாசுரத்தின் பொருளை விவரித்தருளுகையில் "திருமாலிருஞ்சோலையழகர்க்கு நூறு தடா நிறைந்த வெண்ணெயும் அக்காரவடிசிலும் ஸமர்ப்பிக்க ஆண்டாள் மநோரதித்துப் பாசுரம் பாடினாள்; அதை நாம் அநுஷ்டாநபர்யவஸாயியாக நிறைவேற்றிவைப்போம்" என்று கோஷ்டியிலேயருளிச்செய்து உடனே ஸகல சிஷ்யர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மதுரைக்கெழுந்தருளி அங்கே ஸம்பாரங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு திருமாலிருஞ்சோலைக்கெழுந்தருளிப் பாசுரப்படியே நிறைவேற்றிவைத்து அழகருடைய பொருளைப் பெற்று மகிழ்ந்து, அங்குநின்றும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே ஆண்டாளையும் மங்களாசாஸநஞ் செய்தருளுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அங்கேறெழுந்தருளி ஸந்நிதிக்குள் செல்லுகையில் ஆண்டாள் ஆனந்தம் பூரித்து அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து எதிர்கொண்டு வந்து "எம் அண்ணரோ நீர்" என்று சோதிவாய் திறந்தருளிச் செய்து ஆரத்தழுவியருளினாள். தான் மநோரதித்து வாசிகமாகச் சொல்லி வைத்ததை ஸ்வாமி ஸாக்ஷாத்தாக நிறைவேற்றிவைத்தபடியினால், தங்கை மநோரதித்ததைத் தமையனார் நிறைவேற்றிவைக்கிற கணக்கிலேயானதாகக் கொண்டு ஆண்டாள் இங்ஙனம்

கூறியது மிகவும் பொருத்தமானது. அன்றுமுதலாக எம்பெருமானார்க்கு அண்ணனென்கிற ப்ரஸித்தியும் ஆண்டாளுக்குப் * பெரும்பூதூர்மாமுனிக்குப் பின்னானாளென்கிற ப்ரஸித்தியுமுண்டாயிற்று.

இவ்விஷயம் ஆண்டாளுடைய அருளிச்செயலாலும் நன்கு காட்டப்படுகின்றது. திருப்பாவையிலும் நாச்சியார் திருமொழியிலும் பல பாசுரங்களில் ஆண்டாள் எம்பெருமானாருடைய பெருமைகளை உள்ளுறைபொருள்வகையில் ஆச்சரியமாக வெளியிட்டருளியிருக்கின்றமையை க்ரமேண நிரூபிப்போம். மேலே விவரித்த இதிஹாஸவிசேஷத்தினால் ஆண்டாள் எம்பெருமானார்க்குப் பின்னானாளாக ஆய்விட்டாலும் உண்மையில் நெடுநாளைக்கு முன்னே அவதரித்திருந்து, எம்பெருமானாருடைய விஷயமொன்றையும் அறியாதிருந்தவளான ஆண்டாளுடைய திருவாக்கில் மிகவும் பிற்பட்டவரான ஸ்வாமியினுடைய விஷயங்கள் எப்படி வரமுடியும்? இது ஸம்பாவிதமாக இல்லையே; ஏதோ அபிநிவேசத்தினால் ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறதாக இருக்குமேயல்லது உண்மையாய் ஆண்டாள் திருவுள்ளம்பற்றிப் பேசினதாக இருக்குமோ? என்று சிலர் சங்கிக்கக் கூடும். இதற்கு இங்கு யுக்தமான பரிஹாரம் பணிக்கின்றோம். அறிவில்லவரான நமக்கும் அறிவிற் சிறந்த பெரியோர்க்குமுள்ள வேறுபாட்டினை மறக்கலாகாது; நேற்று நடந்த விஷயங்களைக் கூட நாம் உள்ளபடியறிந்து உரைக்க சக்தியற்றவர்களாயிருக்கின்றோம். அஜ்ஞானமும் அந்யதாஜ்ஞானமும் ஸம்சயமும் மறப்புமே வடிவெடுத்திருக்கிற நமக்கு இது ஸஹஜமே. அறிவிற்சிறந்த முன்னோர்களையும் நம்மைப் போலவே நினைத்துவிடலாமா? அதீந்த்ரியங்களான விஷயங்களையும் பல்லாயிரமாண்டுகளுக்குப் பிறகு நிகழப்போகும் விஷயங்களையும் கையிலங்கு நெல்லிக் கனியாகக் கண்டறிந்து கூறுமாற்றல் நிரம்பியவர்களன்றோ ஆண்டாள் போல்வார். இதனை பவபூதிமஹாகவி உத்தரராமசரித நாடகத்தில் * லௌகிகாநாம் ஹி ஸாதூநாம் அர்த்தம் வாகநுவர்த்ததே, ருஷீணாம் புநராத்யாநாம் வாசம் அர்த்தோநுதாவதி * என்கிற ச்லோகத்தினால் தெளியவுரைத்தார். [இதன் கருத்தாவது—யதாவதொரு விஷயம் நடந்துவிட்டதேயானால் அப்படி நடந்ததைச் சொல்ல வல்லவர்கள் லௌகிக ஸாதுக்கள்; மஹர்ஷிகல்பர்களான முன்னோர்கள் தங்கள் வாக்கினால் ஏது சொல்லிவைத்தாலும் அது பிற்காலத்தில் அப்படியே நடந்திருமென்பதாம்.] முராரி மஹாகவியும் அநர்க்கராகவ நாடகத்தில் * ஜ்ஞாநமய த்ருஷ்டிபாத ப்ரமுஷித காலாத்வ விப்ரகர்ஷேஷு, விஷயேஷு நைஷ்டிகாநாம் ஸர்வபதீநா மதி: க்ரமதே * என்று சொல்லிவைத்தார். ஜ்ஞாநத்ருஷ்டிப்ரபாவ முன்னவர்களின் புத்தியானது எந்த தேசத்திலும் எந்த காலத்திலும் நடக்கக் கூடிய எப்படிப்பட்ட விஷயங்களையும் க்ரஹிக்க வல்லது—என்பது இந்த ச்லோகத்தின் தாற்பரியம். இவற்றுக் கெல்லாம் சிகரமாக ஆளவந்தாரருளிச் செய்த ஸ்ரீ ஸூக்தி ரத்னம்—* விதயச் ச வைதிகாஸ் த்வதீய கம்பீர மநோநுஸாரிண: * என்பது. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் அரிய பெரிய பொருளை வியாக்யானங்களிற் கண்டு கொள்க. ஆகவே, பிற்காலத்தவையான விஷயங்கள் முன்னமே ஆண்டாளுக்கு எப்படி தெரியும்? என்கிற சங்கைக்கு அவகாச லேசமுமில்லையென்க.

இனி ப்ரக்ருத விஷயத்தில் செல்லுவோம்: ஆண்டாள் திருப்பாவையில் பாசுரந்தோறும் தம் அண்ணனான எம்பெருமானாருடைய பெருமைகளைப் பொழிந்திருக்கின்றமை க்ரமேண விரிவுக்கு அஞ்சாமல் வெளியிடப்பட்டுவரும். இப்போது நான்காவது பாசுரமான * ஆழிமழைக்கண்ணா * என்கிற பாசுரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நிரூபணம் செய்கிறோம்.

இப்பாசுரம் மார்கழி நீராட்ட நோன்பு நோற்கப் புகுந்த ஆய்ச்சிகள் மழைத் தெய்வத்தை நோக்கி மழை பெய்யக் கட்டளையிடுவதாக அமைக்கப்பட்டது. இது மேலெழுந்த பொருள். ஏனென்னில்; முதற்பாட்டில் "நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர்" என்று அழைத்தவர்களுக்கு மெய்யாக நீராடப் போவதே உத்தேச்யமானால் இவர்களெல்லாருங்கூடி ஒரு பொய்கைக் கரைக்குச் சென்றிருக்க வேண்டுமல்லவா? அப்படி ஒரு நீர்நிலைக்குச் சென்றதாகக் காணவில்லையே; எல்லாருந் திரண்டு கண்ணபிரானுடைய ஸந்நிதானத்திற்குச் சென்று நித்ய கைங்கர்யத்தை வேண்டி அவ்வளவோடு தங்கள் நோன்பு தலைக்கட்டினதாகக் கூறி முடித்திருப்பதால் * நீராடப்போதுவீர் * என்றதும் * நாங்களும் மார்கழி நீராட உலகினில் பெய்திடாய் * என்றதும் அர்த்தாபதேசமாகவே சொல்லப்பட்டதாம். இவற்றின் தாற்பரியம் அதுவன்று, உள்ளுறைபொருள் வேறுதான் என்று எளிதில் நிர்ணயிக்கத் தட்டில்லை. பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசாரியர்கள் உள்ளுறை பொருளைக் குருகுல வாஸம்பண்ணியே கேட்டுணர வேணுமென்கிற திருவுள்ளத்தினால் பெரும்பாலும் அதைத் தொடாமலே மேலெழுந்த பொருளையே இனிதாகப்பற்றி வியாக்கியானித்தருளியுள்ளார்கள். நாமும் அப்படி மறைத்து வைக்க முடியாமல், ருசியுள்ள ஆஸ்திகர்களுக்கு ருசியோடு வெளியிட ப்ராப்தமாகிறது. ஸ்ரீராமாயணம் கதைப்போக்கில் ஒருவிதமான பொருளைக் கொண்டதாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் தேசிகன் * தர்ப்போதக்ர நிசேந்த்ரியாக...... * இத்யாதி ச்லோகத்தினால் சிறந்ததொரு தத்வார்த்தத்தை உள்ளுறை பொருளாகக் கூறியிருக்கிறானன்றோ. அதுகொண்டு நாம் கதைப் போக்கான பொருளைத் தள்ளிவிடுவதில்லையே. கதைப்பொருளையே ப்ரகாசமாக அநுபவித்து தத்துவப்பொருளை ரஹஸ்யமாக அநுபவிக்கிறோம். அதுபோலவே இத்திருப்பாவையிலும் இரண்டுவகையான அநுபவமும் ஸ்வாரஸ்யமாகும். * ஆழி மழைக்கண்ணா * என்கிற இப்பாசுரத்தினால் எம்பெருமானாரை விளித்து, தேவரீர் உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்ய ரென்கிற விருது பெற்ற உபய வேதாந்தப் பொருள்களையும் ஸகலலோகோஜ்ஜீவனமாம்படி வர்ஷிக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திப்பதோ விவக்ஷிப்பதோ செய்யப்படுகிறதென்று உணர்க. இதற்குச் சார்பான விவரணம் காணீர்;—

[ஆழிமழைக் கண்ணா!=] ஆழிமழைக்கு அண்ணா! என்று பிரித்துக்கொள்க. பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானவளான ஆண்டாள் தனது திருத்தமையனாரை அண்ணா வென்று விளிக்கப்ராப்தமே யன்றோ. ஆழிமழைக்கு அண்ணா! நீ ஒன்றும் கைகரவேல்= உலகில் மழையானது அநுகூலமாகவும் காணப்படுகிறது, ப்ரதிகூலமாகவும் காணப்படுகிறது. அதுபோல இரண்டு வகையான மழை வேதாந்த நூல்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ரதிகூலமான மழையை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்துள்ளார்; அநுகூலமான மழையைத் திருக்கச்சிநம்பிகளும் கூரத்தாழ்வானும் கூறியுள்ளார்கள். எங்ஙனே யென்னில்; ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் (49) * அவிவேக கநாந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தத து:க்கவர்ஷிணி, பகவந் பவதுர்திநே * என்று அருளிச் செய்தது ப்ரதிகூலமான மழையைப் பற்றி. [அவிவேகமாகிற மப்புமூடி இருண்டுகிடக்கிற திசைகளையுடையதும் பலவிதமாக இடைவிடாமல் பெருகுகின்ற துக்கங்களை வர்ஷித்துக் கொண்டிருப்பதுமான ஸம்ஸாரமாகிற வர்ஷாகாலத்தில் நாம் சருக்கி விழுவதாகக் கூறியுள்ளார்.] இனி அநுகூலமான மழையைப்பற்றித் திருக்கச்சிநம்பிகள் தேவராஜாஷ்டகத்தில் * தேவராஜ தயாஸிந்தோ தேவதேவ ஜகத்பதே, த்வதீக்ஷண ஸுதாஸிந்து வீசி விக்ஷேப சீகரை:, காருண்ய மாருதாநீதை: சீதளைரபிஷிஞ்ச மாம் * என்று கூறினர். இதனால் பகவத் கடாக்ஷாம்ருத வர்ஷதாரைகளைச்

சொன்னபடி. கூரத்தாழ்வானும் வரதராஜஸ்தவத்தில் *தாபத்ரயீமயதவாநல தல்பமாநம்........ ஹஸ்தீச! த்ருஷ்ட்யம்ருத வ்ருஷ்டிபிராப்லவேதா:* என்ற ச்லோகத்தினால் அந்த அநுகூல வ்ருஷ்டியையே அருளிச் செய்துள்ளார். ஆக இங்ஙனம் நிரூபிக்கப்பட்டவற்றில் ப்ரதிகூலமான ஸம்ஸாரதுக்க வ்ருஷ்டியைப் போக்கி அநுகூலமான பகவத்கடாக்ஷாம்ருத வ்ருஷ்டியைப் பெறுவிக்கும் விஷயத்தில் எம் அண்ணரான உடையவரே! நீர் எங்களுக்குக் கை கொடுக்கவேணும் என்றபடி.

ஒன்றும் கைகரவேல் = ஸம்ஸாரிகளுக்கும் கை கொடுக்கவேணும், ஸர்வேச்வரனுக்கும் கை கொடுக்கவேணும் என்றதாக ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறது. *ஞானக்கை தா* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்த கணக்கிலேயும் *மக்நாந் உத்தரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ர பாணிநா* என்று மஹர்ஷிகள் கூறின கணக்கிலேயும் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கை கொடுப்பது ஸஹஜம்; ஸர்வேச்வரனுக்கு இவர் கை கொடுக்கையாவது என்? என்னில்; இதை தேசிகன் யதிராஜஸப்ததியில் வெகு அழகாக அருளிச் செய்கிறார் காண்மின்;—(ச்லோ 38) *குத்ருஷ்டி குஹநாமுகே நிபதத: பரப்ரஹ்மண: கரக்ரஹ விசக்ஷணோ ஜயதி லக்ஷ்மணோயம் முநி:* என்றார். குத்ருஷ்டிகள் மாயக்கோலாஹலங்கள் பண்ணினவாறே அவற்றைப் பரிஹரிக்க வல்லார் ஆருமில்லாமையாலே எம்பெருமான் அத:பாதாளத்திலே விழுந்திட்டானும்; அப்படிப்பட்டவனைக் கை தூக்கிப் பிடித்தெடுத்தவராம் எம்பெருமானார். ஆகவே, ஸம்ஸாரிகளுக்குப்போல ஸர்வேச்வரனுக்கும் கை கொடுத்தவர் ஸ்வாமி—என்னத்தட்டில்லை.

ஆழிமழைக்கண்ணா! என்றது—மழையைக் கண்ணிலேயுடையவரே! என்றபடியுமாம். *ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:* என்றும், *வண்பொன்னிப் பேராறு போல்வருங் கண்ணநீர் கொண்டு அரங்கன்கோயில் திருமுற்றம் சேறு செய் தொண்டர்* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே பகவத்குண சேஷ்டிதங்களை நினைந்து கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருப்பவரே! என்றபடி. அன்றிக்கே, ஆழிமழைக்கண்ணா! என்றது மழைத்தெய்வமே! [அதாவது மேகமே!] என்றதேயாய் *குலந்திகழ் கொண்டல் இராமாநுசன்* என்ற அமுதனாரின் பாசுரப்படியே உலகமறிந்த மேகமான எம்பெருமானாரைச் சொன்னதாகவுமாம். இவ்வாண்டாளே நாச்சியார் திருமொழியில் பேசினதாக அமைத்தருளின *விண்ணீல மேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்காள்* என்ற பதிகத்திலே எம்பெருமானையே மேகமாக விளித்ததாய் மிகவும் பொருத்தமாக அமைத்தும் நிரூபிக்கப் போகிறோமாதலால் இங்கு மேகமே! என்றழைப்பதாக வைத்து உரை செய்வதிலும் குறையில்லை. எனினும் "ஆழிமழைக்கு அண்ணா!" என்று பிரித்து அண்ணாக உரைப்பதே இந்த வியாஸத்திற்கு உயிர்நிலையாகும்.

அண்ணா! நீ ஒன்றும் கைகரவேல் = உமக்கு முற்பட்ட ஆளவந்தார் முதலான ஆசாரியர்கள் பலரும் *ஓராண்வழியாய் உபதேசித்தார் முன்னோர்* என்கிறபடியே தங்களுடைய ஔதார்யத்தை மறைத்துப்போனார்கள்; நீர் அப்படி மறைத்திடாமல் *ஏராரெதிராசரின்னருளால் பாருலகில் ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள் கூறுமென்று பேசி வரம்பறுத்தார் பின்* என்றபடியாக உம்முடைய ஔதார்யத்தை நாடெங்கும் நன்கறிய விளங்கச்செய்யக்கடவீர்.

ஆழியுள் புக்கு முகந்து கோடு = ஆழியாவது ஸமுத்ரம். *நிர்மத்ய ச்ருதிஸாகராத்* என்னப்பட்ட வடமொழி வேதக்கடலென்ன, *நமாம்யஹம் த்ராவிட வேத ஸாகரம்* என்னப்பட்ட தமிழ்வேதக்கடலென்ன—ஆகிய உபய வேதக் கடலினுள்ளும் அவகாஹித்து

அவற்றிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்களைக் கொள்ளைகொண்டு என்றபடி. "ஆழியில் புக்கு" என்னாமல் "ஆழி உள் புக்கு" என்கையாலே ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் சாஸ்த்ரக் கடல்களின் மேலெழுந்த நோக்கின்றிக்கே மிகவும் ஆழ்ந்த நோக்குடையவராய், கடலினுள்ளே புகுந்து மணி மாணிக்கங்களைக் கொண்டு வருவாரைப் போலே சீரிய பொருள்களைக் கொணர்ந்து வர்ஷித்தவரென்பது விளங்கும். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் முகப்பில் "பாராசர்ய வசஸ்ஸுதாம் உபநிஷத் துக்தாப்திமத்யோத்த்ருதாம்-பௌமா: பிபந்து அந்வஹம்" என்று ஸ்வாமி தாமே யருளிச் செய்திருக்கையாலே "ஆழியுள் புக்கு" என்பதற்கு இங்கு விவரிக்கப்பட்ட பொருள் அவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்தினுள் உறைந்ததே யென்று கொள்ளத்தகும்.

ஆர்த்து—கர்ஜித்து என்றபடி. ஸிம்ஹம் கர்ஜிக்குமாபோலே கர்ஜித்துக் கொண்டன்றோ ஸ்வாமி தாம் அர்த்தங்களை வர்ஷித்தது. எறி=*பருதி யதிபதௌ பத்ரவேதீம் த்ரிவேதீம்* என்று யதிராஜஸப்ததியில் பணித்தபடியே சீரிய சிங்காசனத்தின்மீதேறி என்றபடி. அன்றியே, திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யமாகப்பெற்ற அர்த்த விசேஷங்களை அவ்வூரிலே கோயிலின் மேல்தளத்திலே ஏறி வர்ஷித்தாரே; அது தன்னை ஸூசிப்பிக்கின்றது என்னலாம்.

ஊழிமுதல்வனுருவம்போல் மெய்கறுத்து—இதனால் ஸ்வாமியினுடைய அவதார ரஹஸ்யம் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. ஸ்வாமி தாம் திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமாகையாலே *[illegible]=துக்தோதந்வத் தரளமதுரம் சுத்த ஸத்வைகரூபம் ரூபம் யஸ்ய ஸ்புடயதி ராமாயம் பணீந்த்ராவதாரம்* என்கிறபடியே பாலன்ன திருமேனியையுடையரா யிருப்பர். அப்படியிருக்கச் செய்தேயும்* தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத் திருவுருவைத் தம்முள்ளேயடக்கியிருக்கையாலே அந்த நீலமேனியின் நிழலீட்டாலே ஸ்வாமி திருமேனியும் *முடிவில்லதோரெழில் நீலமேனியாகவே அடியார்களுக்கு ஸேவைஸாதிக்கவேணுமென்று சொல்லுகிறது. பட்டர் ஸ்ரீரங்க விமானத்தை வருணிக்கும்போது ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (45) *[illegible]=அபி பணிபதி பாவாத் சுப்ரம் அந்தச் சயாலோர் மரதகஸுகுமாரை: ரங்கபர்த்துர் மயூகை:, கவலிதமிவ பாசச்யாமளஞ்சோத்தரைத்ரம் புலகயதி விமானம் பாவனம் லோசனே ந:* என்றருளிச்செய்தார். இச்சுலோகத்தின் கருத்தாவது—திருவனந்தாழ்வானே ஸ்ரீரங்க விமானமாக வடிவெடுத்திருப்பதனால் அத்திருவனந்தாழ்வானுடைய நிறம் வெளுத்ததாகையினாலே இவ்விமானமும் வெண்ணிறமுடையதேயாயினும் உள்ளே திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்ற காளமேகத்திருவுருவரான பெரிய பெருமாளுடைய திருமேனியின் நிழலீட்டாலே கறுத்துத் தோன்றுகின்றது என்கை. போஜசம்பூ என்கிற சம்பூராமாயணத்தில் (பாலகாண்டம்—23) *[illegible]—க்ஷீராப்போதே: [illegible] ஸவேலக்ஷீரத் குவலயதளச்சவைதயா [illegible]* என்று கூறியுள்ளதும் இவ்விடத்திற்கு மிகப்பொருத்தமாக நினைக்கத்தக்கது. ஆக, எம் அண்ணரே! நீர் பால்போன்ற திருமேனியோடு பிறந்திருந்தாலும் *முந்நீர்ஞாலம் படைத்த எம்முகில்வண்ணனான ஊழிமுதல்வனது திருவுருவை உள்ளேயடக்கிக்கொண்டு தத்ஸாதர்ம்யத்தைப் பெற்றிருப்பீர் என்றதாயிற்று.

பாழியந்தோளுடைப் பற்பநாபன் கையிலாழிபோல்மின்னி வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து=இதுவும் அலங்காரமாத்ரமாயே உசிதமாகிறது. இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் (33) * அடையார்கமலத்தலர்மகள் கேள்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு * என்கிற பாசுரத்தினாலும், யதிராஜஸப்ததியில் * ஏஷயஸ்ய விசேஷேண ஸ்ரீஹஸ்தாவஸ்த—ப்ரதயந் வியதேஷ ஸ்ரீஸ்தனபாவள் * என்ற ச்லோகத்தில் * வலயைவஜு ஸோஸ்ய—ஶ்லாகோ—வந்தே பஞ்சாயுதாந் முராரே: * என்றதனாலும் ஸ்வாமி பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் திருவவதாரபூதர் என்பதும் பேசப்பட்டிருக்கையாலே அவ்விஷயம் இங்குத் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது, மேலே காட்டிய நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தில் "கையாழி யென்னும் படையோடு" என்று திருவாழியை முன்னே சொல்லி "புடையார்புரிசங்கமும்" என்று திருச்சங்கை முடிவிலே சொல்லியிருக்கிறபடிக்குச் சேர இங்கும் ப்ரத்யாஹாரந்யாயத்தாலே "கையிலாழிபோல் வலம்புரி போல்" என்று அருளிச் செய்யப்பட்டதென்று கொள்க.

இதற்கு மற்றொருபடியாகவும் கருத்துரைக்கலாம்; திருவாழியாழ்வான் விரோதிகளுள்ளவிடமெங்குஞ் சென்று வியாபரித்து * காசீவிப்லோஷ * (ஸுதர்சந சதகம்) என்பது முதலான ச்லோகங்களிலும், * இழவில்லாக்கொடியர்கள் இழுங்கிருந்து இனமாகவே ஆழி விடுத்து அவருடைய கருவழித்தழிப்பன் * என்பது முதலான பாசுரங்களிலும் சொல்லுகிறபடியே விரோதி நிரஸநத்தைப் பண்ணிவருவதுபோல ஸ்வாமிதாமும் பாஷண்டசார்வாக ஜைந பௌத்தமாயாவாதி ப்ரப்ருதிகளான பாஹ்யர்களும் குத்ருஷ்டிகளுமுள்ளவிடங்களிலெங்குமெழுந்தருளிக் கொடிய தர்க்கசரங்களிட்டு வென்று வந்தபடியைச் சொல்லுகின்றதாக. * அருளார்திருச் சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் நிலனும் இருளார்வினை கெடச் செங்கோல் நடாவுதிர் * (திருவிருத்தம்) என்கிறபடியே திருவாழியாழ்வான் உபய விபூதி நிர்வாஹகனாயிருப்பதுபோல ஸ்வாமிதாமும் "உபய விபூதியையும் தம் கையிலேயுடையவர்" என்பதே பொருளாக 'உடையவர்' என்று திருநாமம் பெற்றிருக்கும் படியும் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது.

வலம்புரி போல் நின்றதிர்ந்து=பாரதப் போர்த் தொடக்கத்தில் * படை போர் புக்கு முழங்கும் அப்பாஞ்ச சன்னியம் * என்றபடியே சங்கு முழங்க, அவ்வொலிகேட்ட எதிரிகள் யாவரும் * ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத் * என்கிறபடியே குடல் குழம்பிச் செத்தது போல ஸ்வாமியின் திருமிடற்றோசை கேட்டவாறே * தற்கச்சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொல்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நான்மறையும் நிற்கக் குறும்பு செய் நீசரும் மாண்டனராதலால் இப்பெருமையைத் தெரிவிக்கின்றதென்க. அன்றியும் * உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம், கண்படை கொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே * என்று இவ்வாண்டாள் தாமே அருளிச் செய்தபடியே எம்பெருமானுடைய திருக்கைத்தலத்தை ஒரு நொடிப் பொழுதும் விட்டு அகலாதேயிருந்து அமுதமுண்டு களிக்கும் சங்கு போலே * த்வயைவ ராம—லோகோபகாரதேந ஸுஸந்தேஶமத்ர வக்தா யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ—த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா யாவச் சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ * என்று திருவரங்கச் செல்வனுடைய திருவருள் பெற்று அப்பெருமான் பரிஸரத்திலேயே இணைபிரியாதிருந்து ஆயுமுழுதும் பருகிப்பருகி மகிழ்ந்தவர் நம் ஸ்வாமி என்பது மிங்குத் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும்.

தாழாதே சார்ங்கமுதைத்த சரமழைபோல் பெய்திடாய், வாழப் பெய்திடாய்=என்று இரண்டு வாக்யார்த்தமாகக் கொள்ளவேணும். பெய்யும் மழையினாலே நன்மையும் விளைவதுண்டு, தீமையும் விளைவதுண்டு, சிலர்க்கு நன்மையாகும், சிலர்க்குத் தீமையாகும். * த்வபி

வர்ஷதி பர்ஜந்ய ஸர்வே பல்லவிதா த்ருமா:, அஸ்மாக மார்க்க வ்ருக்ஷாணும் பூர்வபத்ரேஷு ஸம்பத: * என்பது ப்ரஸித்தமான ஸுபாஷிதம். * நீர்காலத்து எருக்கிலம்பழவிலை போல வீழ்வேனே * என்று ஆண்டாள்தானும் அருளிச் செய்தாள். அதுபோல ஸ்வாமியின் திவ்ய ஸ்ரீ ஸூக்தி வர்ஷங்களாலே வாழ்ந்து போவாருமுண்டு, மாய்ந்து போவாருமுண்டு. * நாரணனைக் காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது தென் குருகைவள்ளல் வாட்டமிலாவண்டமிழ் மறைவாழ்ந்தது* என்று அமுதனார் பணித்தபடியே உபயவேதங்களும் தத்ப்ரவர்த்தகர்களும் வாழ்ந்து போக, * காட்டிய நீசச்சமயங்கள் மாண்டன * என்கிறபடியே புறச்சமயங்களும் புத்தரும் சமணரெல்லாரும் பாறியொழிந்தனவன்றோ. சார்ங்கமுதைத்தசரமழையானது அஸுர ராக்ஷஸர்களை அடியறுத் தொழித்ததுபோல * அக்கரசார் போல்வாரான பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திவர்ஷம் மாய்த் தொழித்தது. *தம் த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம்* என்றவுடனே * மஹர்ஷிணும் ஸுகாவஹம் * என்றாப்போலே விரோதிகள் அழிந்தால் நல்லார்கள் வாழப்ராப்தமாகையாலே இங்கும் அவ்விரண்டும் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ பாஷ்ய ப்ரவசநமுகத்தாலே விரோதி நிரஸநமும் பகவத் விஷய ப்ரவசநமுகத்தாலே ஆச்ரித ஸமுஜ்ஜீவநமும் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்ததை தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

[சார்ங்கமுதைத்தசாமழை] சரமழையானது சார்ங்கவில்லின் நின்றும் தோன்றுவது இயல்பு. ப்ரக்ருதத்தில் முன்னே யெடுத்துக்காட்டிய* அடையார் கமலப்பாசுரப்படியே ஸ்வாமிதாமே சார்ங்க வில்லாகக் கூறப் பட்டாரென்றுணர்க. அந்த அந்தாதிப் பாசுரத்தில் * ஒண்சார்ங்கவில்லும் * என்கிற சொல்லால் ஸ்வாமியே சார்ங்க வில்லாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமை யறியத் தக்கது. அன்றியே, * தன்கைச் சார்ங்கமதுவே போல் புருவவட்டமழகிய * என்று ஆண்டாள் தாமே அருளிச் செய்திருக்கையாலே சார்ங்கமென்றது புருவமென்றபடி. புருவமுதைத்த சரமழையாவது—ஸ்வாமிதாம் ஆழ்வானுண்டான் போல்வாரை நோக்கிப் புருவம் நெறித்துவிட்டால் உடனே அவர்கள் சரமழை போன்ற வாதங்களைச் செய்து நிற்பர்களே, அதைச் சொன்னபடியாகவுமாம்.

உலகினில் வாழப் பெய்திடாய்— * உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே * என்பது தமிழர்வழக்காதலால், உயர்ந்த அதிகாரிகளை வாழச் செய்தருளவேணு மென்றபடி. [தாழாதே பெய்திடாய்] ஏககாலத்திலே ஆயிரக்கணக்கான துர்வாதிகள் கிடைத்தாலும் பின் வாங்குகிறவரல்லரே ஸ்வாமிதாம். * கொண்டலனையவண்மை யேரார்குணத் தெம்மிராமாநுசன் அவ்வெழில்மறையில் சேராதவரைச் சிதைப்பது அப்போதொருசிந்தை செய்தே* என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாசுரமும் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தகும்.

நாங்களும் மகிழ்ந்து மார்கழிநீராட= திருப்பாவையில் மார்கழி நீராட்டமென்று கூறுவதற்கு உள்ளுறை பொருள் இதுகேளீர்; வடமொழியிலுள்ள மார்க்கசீர்ஷம் என்கிற சொல்லே தமிழில் மார்கழியென விகாரப்பட்டது. ம்ருகசீர்ஷ நக்ஷத்ரமும் பௌர்ணமி திதியும் கூடிவரும் மாஸம் மார்க்கசீர்ஷமெனப்படும். இது உலகமறிந்த வெளிப்படையான அர்த்தம். அந்தரங்கமான அர்த்தம் ஏதுவென்னில்; மார்க்க—சீர்ஷம் என்று பிரிப்பதிலே நோக்கு. மார்க்கம்—வழி; அதாவது உபாயமென்றபடி. சீர்ஷமாவது தலை. உபாயங்களில் தலையானது எதுவோ அதுவே மார்க்கசீர்ஷமென்றதாயிற்று. ஸ்ரீவசநபூஷணதிவ்ய சாஸ்த்ரத்தில் ஆசார்யாபிமாநமே உபாயங்களில் தலையாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அதுவே மார்க்கசீர்ஷமாகி, அச்சொல்லின் சிதைவாய் மார்கழியெனப்பட்டது. மார்க்கசீர்ஷாவகாஹநமே மார்கழிநீராட்டம். ஆசார்யாபிமாநமென்கிற சிறந்த உபாயத்தை நாங்கள் கடைப்பிடித்து மகிழ்ந்து வாழும்படியாக எம் அண்ணலே! அருள்செய்யவேணும் என்றதாயிற்று.

ஆண்டாள் அடுத்த ப்ரபந்தமாகிய நாச்சியார் திருமொழியில் "கொல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால், நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே" என்ற பாசுரத்தினாலும், "நல்லவென் தோழி! நாகணைமிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர், சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென், வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை, வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே" என்ற பாசுரத்தினாலும் உபாயங்களில் தலையான உபாயமாகிய ஆசார்யாபிமானத்திலேயே தனக்கு நிஷ்டையுள்ளதென்பதை ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கையாலே "நாங்களும் மார்கழி நீராட" என்றதற்கும் "மார்கழித் திங்கள் நீராடப் போதுவீர்" என்றதற்கும் இதுவே உள்ளுறை பொருளாகும். மேலே யெடுத்துக் காட்டிய ஆண்டாள் பாசுரங்களில் முக்கிய பாசுரத்தில் "நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே" என்றதன் உட்கருத்தைப் பெரியார் பக்கல் பணிந்து கேட்டறிவது. ... ... *

ஸ்ரீ:

யதிராஜ ஸப்ததியும் எம்பெருமானாரும்

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த யதிராஜ ஸப்ததியில் முதல் ஒன்பது ச்லோகங்கள் குருபரம்பராநுபவத்தில் சென்றன. 1. பெரிய பெருமாள், 2. பெரிய பிராட்டியார், 3. ஸேனை முதலியார், 4 நம்மாழ்வார், 5. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், 6. உய்யக்கொண்டார், 7. மணக்கால் நம்பி, 8. ஆளவந்தார், 9. பெரியநம்பி.— ஆக, இப்படி குருபரம்பராநுபவம் செய்து தலைக்கட்டிய பின் "ப்ரணமம் லக்ஷ்மணமுநி:" என்கிற ச்லோகம் முதலாக எம்பெருமானாருடைய குணாநுபவத்திலே இறங்கியுள்ளார். மேற்குறித்த ஆரம்ப ச்லோகத்தில் லக்ஷ்மணமுநி என்று ஸ்வாமியின் திருநாமத்தை வ்யபதேசித்தபடியினால், ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜர் என்னும் திருநாமம், தசரதாத்மஜனை ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியாகிய இளைய பெருமாளைக் குறிக்கொண்டதாமென்று விளக்கப்பட்டதாயிற்று. ராமாநுஜனென்கிற திருநாமம், 'செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா!' என்னப்பட்ட நம்பிமூத்தபிரானென்னும் பலராமனுடைய தம்பியான கண்ணனையும் சொல்லக்கடவதென்பது முகுந்தமாலையில் "ஹே ராமாநுஜ ஹே ஜகத்த்ரயகுரோ ஹே புண்டரீகாக்ஷ" என்கிற ஸுப்ரஸித்தமான ச்லோகத்தினால் அனைவரும் அறிந்ததேயாம். ஆகவே ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜனென்னும் திருநாமம் கண்ணபிரானைக் குறிக்கொண்டதாகவும் கொள்வதற்கு இடமிருப்பதால், கண்ணபிரானுக்கும் ஸ்ரீ ராமாநுஜர்க்கு முள்ள ஒற்றுமைகளை முன்பொரு வ்யாஸத்தில் நாம் பதினாறு வகையாக விவரித்து நிரூபித்திருக்கின்றோம். அது, சரித்ரப்போக்கில் உள்ளுறை பொருள்வகை யென்கிற ஸ்வாபதேசார்த்த முறையில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஸாம்யம். வேதாந்த தேசிகன் யதிராஜ ஸப்ததியில் சப்த ச்லேஷ வகையினால் நிரூபித்தருளின ஸாம்யமொன்று விவரிக்கப்படுகிறது. அந்த ச்லோகம் வருமாறு:—

" சமிதோதய சங்கராதி கர்வ: ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச: ।
அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந் நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய: ॥"

இந்த ச்லோகத்தில் மூன்று வகைகளினால் கண்ணபிரானுக்கும் எம்பெருமானார்க்கும் ஸாம்யம், வடமொழி வல்லுநர்க்கு மிகவும் ரஸிக்கக்கூடிய ச்லேஷாலங்கார மர்யாதையினால் [சிலேடை வகையில்] அருளிச்செய்யப்படுள்ளது. பல பொருள்படச் சொல்லு

வது ச்லேஷம் [சிலேடை] எனப்படும். அது அபங்க ச்லேஷ மென்றும் ஸபங்க ச்லேஷ மென்றும் இருவகைப்படும். பதங்களை யொடித்துப் பொருள்கொள்ள வேண்டாமல் நாநார்த்த பதங்களையிட்டுப் பல பொருள்களைப் பெறுவிப்பதானது அபங்க ச்லேஷ மெனப் படும். அப்படியல்லாமல், பதங்களை யொடித்துப் பல பொருள்கொள்ளுமாறு ப்ரயோகம் செய்வதானது ஸபங்க ச்லேஷ மெனப்படும். இப்போது நாமெடுத்துக்கொண்ட * ஸமிதோதய * என்னும் யதிராஜ ஸப்ததி ச்லோக ரத்னத்தில் முதலிரண்டு பாதங்களில் அபங்க ச்லேஷம்; மூன்றாவது பாதத்தில் மாத்ரம் ஸபங்க ச்லேஷம்.

இனி, ச்லோகத்தின் கருத்து விவரிக்கப்படுகிறது.

[1. ஸமிதோதய சங்கராதி கர்வ:]

இது கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் பொதுவான விசேஷணம். 'சங்கரன் முதலானோருடைய செருக்கை யடக்கினவர்' என்பது இதன் பொருள். கண்ணபிரான் பரமாகப் பொருள் கொள்ளும்போது சங்கரன் என்பதற்குச் சிவபிரா னென்று அர்த்தம். ஆதி பதத்தினால் அப்பிரானைச் சேர்ந்த கார்த்திகேயன் கஜமுகத்தான் முதலானோரை [ஸுப்ரஹ்மண்ய விநாயகாதிகளைக்] கொள்வது. கண்ணபிரான் பாணாஸுர யுத்தத்தில் சங்கரன் முதலானோருடைய செருக்கை யடக்கினது இதிஹாஸ புராண ப்ரஸித்தம். உடையவர் * சங்கர பாஸ்கர யாதவபாட்ட ப்ரபாகரர் தங்கள் மதஞ் சாய்வுற * என்றும் * கா சங்கா சங்கராதே: * என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சங்கரகுரு ப்ப்ருதிகளான புறமதத்தவர்களின் செருக்கைப் போக்கினவர் என்பது சரித்ர ப்ரஸித்தம். ஆகவே இந்த விசேஷணம் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யத்தை நிரூபித்ததாயிற்று.

கண்ணபிரான் சங்கராதிகளின் செருக்கை யடக்கின வரலாறு இங்குச் சுருங்க வெழுதப்படுகின்றது. பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்த பாணாஸுர னென்பான் ஒரு கால் நடராஜனான சிவபெருமானுடைய நடனத்திற்குப் பொருத்தமாகத் தாளம் போட்ட னன்; அதனால் மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்ட சிவபெருமான் அந்த ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் அந்தப் பாணாஸுரனுக்கு ஆயிரங் கைகளை வரப்ரஸாதமாகத் தந்து, தானும் தன் பரிவாரங் களும் அவனது பட்டணத்தைக் காவல் செய்துகொண்டிருக்கும்படியான அநுக்ரஹ மும் செய்தருளினன். அந்தப் பாணாஸுரனுக்கு உஷையென்று ஒரு மகள் இருந்தாள். அவள் ஒரு நாள் ஒரு பரமஸுந்தரனான புருஷனோடு தான் கூடியிருந்ததாகக் கனாக் கண்டு, தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்தாள். அவள் உலகி லுள்ள பல ஸுந்தர புருஷர்களின் வடிவங்களைச் சித்ரத்தில் எழுதிக் காட்ட, க்ருஷ்ண னுடைய பௌத்ரனும் ப்ரத்யும்னனது புத்ரனுமாகிய அநிருத்தனே தன்னோடு கூடியிருந்த னென்று உஷை சுட்டிக்காட்டி, அவனைப் பெறுவதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டுமென்று அத்தோழியை வேண்டினாள். அவள் தன் யோகஸித்தியின் மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை யநுபவித்து வந்தாள். இச்செய்தியைக் காவலாளரா லறிந்த அந்தப் பாணன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை யெதிர்த்து மாயையினால் பொருது நாகாஸ்த்ரத்தினால் கட்டிப் போட்டிருந்தான். த்வாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்க ளெல்லாரும் கலங்கி யிருந்தபோது, நாரத முனிவரால் செய்தி யுணரப்பெற்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான், கருடாரூட னாய்ப் பலராமன் முதலானோரோடு கூட பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்திற் கெழுந்தருளும் போதே, அங்கு அருகில் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த சிவபிரானது ப்ரமத கணங்கள்

எதிர்த்துவர, அவர்களை வெல்லப் பழித்து; பின்பு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளுமுள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் போர்புரிய, அதனையும் ஓட்டி, பாணாஸுரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்து கொண்டு காத்திருந்த சிவபிரானது அநுசரர்களான அக்நிதேவர்கள் ஐவரையும் நாசஞ் செய்து, பாணாஸுரனோடு போர்செய்யத் தொடங்குகையில், அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமானும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போராட, கண்ணன் தான் ஜ்ரும்பணாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்துச் சிவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படி செய்து, ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் ஹுங்காரங்களால் துரத்தி ஓட்டி, பின்னர் சக்ராயுதத்தை யெடுத்து ப்ரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந் தோள்களையும் தாரை தாரையாய் உதிரம் பெருக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாக இருக்கையில், பரமசிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு ப்ரார்த்தித்ததனால் சிவபஜனஞ் செய்தார்க்குப் பலன் கைமேல் கண்டதாக இருக்கட்டுமென் றெண்ணிய கண்ணபிரான் நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் அவனை விட்டருளினன் என்பதாம்.

எம்பெருமானார் சங்கராதி கர்வமதநம் பண்ணினது, ஸ்ரீ பாஷ்யாதி க்ரந்த ப்ரணயனத்தினாலும், அத்வைதி ப்ரப்ருதிகளை வாதப்போரில் வென்று ஆட்படுத்திக்கொண்டதனாலும் என்றுணர்க. இவ்விஷயம் மேலே மூன்றாவது பாதத்தின் விவரணத்தினாலும் விளங்கும்.

[2. ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச:]

கண்ணபிரான் பரமான அர்த்தத்தில், யாதவர்களின் ப்ரகாசம் யயாதி சாபத்தினால் மங்கிக் கிடக்கையில், "கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி" என்கிறபடியே அந்த ப்ரகாசத்தைத் தனது வலிமையினால் உத்தாரம் செய்தவன் என்று கொள்ளக் கடவது. யதுகுலத்திலே பிறந்த யாதவர்களை விளக்கமுறச் செய்தருளினவன் கண்ணபிரான் என்க. உடையவர்பரமான அர்த்தத்தில், 'யாதவப்ரகாச' என்று முழுச்சொல்லாகக்கொண்டு, அப்பெயர்பூண்ட மாயாவாதி குருவைத் தம்முடைய க்ருபாபலத்தினால் உத்தரிப்பித்தவர் என்று கொள்க. முதலில் தமக்கு உபாத்யாயராயிருந்த யாதவப்ரகாசரையும் தமக்கு அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளும்படியான ப்ரபாவ முடையவர் எம்பெருமானார் என்க. இவ்வரலாறு உடையவர் சரிதையில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

[3. அவரோபிதவாந் ச்ருதே: அபார்த்தாந்]

'அபார்த்தாந் ச்ருதே: அவரோபிதவாந்' என்று அந்வயம். இதில் ஸபங்க ச்லேஷை யுள்ளது. அபார்த்தாந் என்னும் பதம், (அ + பார்த்தாந்) என்றும் (அப + அர்த்தாந்) என்றும் பிரியும். பார்த்தனென்று அர்ஜுநனைச் சொல்லி, பார்த்தனல்லாத [அர்ஜுந விரோதிகளான] துர்யோதநாதிகளை அபார்த்தர்களென்று சொல்லுவதாகக் கண்ணன்பரமான அர்த்தத்தில் கொள்ளவேண்டும். ச்ருதி யென்று கீர்த்திக்கும் பெயர்; வேதத்திற்கும் பெயர். கண்ணபிரான் அபார்த்தர்களான துர்யோதநாதிகளைக் கீர்த்தியிலிருந்து கீழே யிறக்கிவிட்டான்; பாண்டவ பக்ஷபாதியாயிருந்து *பலபுனைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குழிய நூற்றுவரும் பட்டழியச்செய்து அவர்களைக் கீர்த்தி யிழந்தவர்களாகச் செய்தானென்றபடி. ஸ்வாமி ராமாநுஜரோ வென்னில்: [ச்ருதே: அபார்த்தாந் அவ

ரோபிதவாங்] இதர மதஸ்தர்கள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை வைதிகோர்த்த ப்ரதர்சநத்தினால் நிரஸித்தருளினவர். ஆனதுபற்றியே *அபிநோதய சங்கராதி தர்வாக முதல் பாதத்தில் கூறப்பட்டாரென்று உணர்க.

இனி, ச்ருதியின் அபார்த்தங்களை எம்பெருமானார் நிரஸித்தருளின விதம் விவரிக்கப் படுகிறது:—

“அவரோபிதவாங் ச்ருதேரபார்த்தாங்” என்கிற மூன்றாவது பாதத்தினால் ஸ்ரீராமாநுஜர் வேதத்திற்குப் பிறர் கூறின அபார்த்தங்களைத் தள்ளி உண்மைப் பொருள்களை யுரைத்தருளினதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. 'எந்த ச்ருதி வாக்யத்திற்கு எவ்விதமாகப் பிறர் தவறான பொருளைக் கூறினர்? அங்கு எம்பெருமானார் எவ்விதமான அர்த்தங் கூறி யருளினர்?' என்பதைத் தெரிவிக்க, ஈண்டு ஒரு விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டு விவரிக்கின்றோம்:—

உபநிஷத்துக்களில் சில வாக்யங்களில் ஒரு தத்வமே உள்ளதாகவும் பல தத்வங்கள் இல்லையென்பதாகவும் பேசப்பட்டுள்ளது. *நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந* என்பது ஒரு ச்ருதி வாக்யம். 'ந இஹ நாநா அஸ்தி கிஞ்சந' என்று பதம் பிரியும். இஹ நாநா கிஞ்சந நாஸ்தி— இவ்வுலகில் பலவென்று சொல்லக்கூடியது எதுவுமில்லை என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் பொருள். “ஏகமேவ அத்விதீயம்” என்கிற மற்றொரு ச்ருதி வாக்யமும் மேற்கூறிய பொருளை (அதாவது: பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வந்தானுள்ளது என்னும் பொருளை)த் திடப்படுத்தியுள்ளது. இப்படிப் பல வாக்யங்கள் உபநிஷத்துக்களில் உள்ளனவென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

அந்த உபநிஷத்துக்களிலேயே மற்றுஞ் சில விடங்களில் பல தத்வங்கள் உள்ளனவென்று காட்டுகின்ற வாக்யங்களையும் காணுகின்றோம்; அப்படிப்பட்ட வாக்யங்களில் சிலவற்றை யெடுத்துக் காட்டுவோம்:—

(1) *க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநௌ ஈசதே தேவ ஏக:* இது ஒரு ச்ருதி வாக்யம். இதனால், அசேதநப் பொருளும் சேதநப் பொருளும் இவ்விரண்டுக்கும் இறைவனான ஒரு பகவானும் ஆக மூன்று தத்வங்களுள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது.

(2) *ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜா வீசநீசௌ*- இதுவும் ஒரு ச்ருதி வாக்யம். இதனாலும் ஒரே தத்வமல்ல, வெவ்வேறுபட்ட தத்வங்களுண்டென்பது காட்டப்படுகிறது.

(3) *த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே, தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாது அத்தி அநச்நந்யோ அபிசாகசீதி.* -இதுவும் அப்படிப்பட்ட மற்றொரு ச்ருதி வாக்யம். இரண்டு பக்ஷிகள் ஒன்றோடொன்று இணங்கிக்கொண்டு ஒரு வ்ருக்ஷத்தில் (அசேதநமான சரீரத்தில்) அமர்ந்திருக்கின்றன வென்றும், அவ்விரண்டு பறவைகளுள் ஒரு பறவையானது (ஜீவாத்மா) புண்ய பாபரூப கர்ம பலன்களை இனிதாக உண்டு களிக்கின்றதென்றும், மற்றொரு பறவையானது (பரமாத்மா) ஒன்றும் உண்ணாமல் மிக விளங்குகின்றதென்றும், இந்த ச்ருதி வாக்யத்தினால் கூறப்படுகின்றது. இதனால் சேதந-அசேதந ஈச்வரர்களாகிற மூன்று தத்வங்களுள்ளன வென்பது தெளிவாக விளங்குகிறது. இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களும் உபநிஷத்துக்களில் பலவுள்ளன வென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வந்தா னுள்ளதென்று கூறுவதாக முதலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களானவை அபேத ச்ருதி என வழங்கப்பெறும்; அத்வைத ச்ருதி யென்பதும் மறுபெயர். பிறகு, பல தத்வங்க ளுள்ளன வென்று கூறுவ தாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களானவை பேத ச்ருதி அல்லது த்வைத ச்ருதி யென்று வழங்கப்பெறும். இவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுகிற வார்த்தைகளாக இருக் கின்றன. 'பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒன்றேதான்' என்று ஓரிடத்திற் சொல்லுவதும், பல தத்வங்க ளுண்டென்று பிறிதோரிடத்தில் விவரித்துக் காட்டிக் கூறுவதும் பரஸ்பரம் முரண்பட்டதே யன்றோ? ஒன்றுதான் தத்வம் என்று சொல்லிவிட்டால், பல தத்வங்க ளுள்ளனவாகச் சொல்லுதல் கூடாது; பல தத்வங்கள் உண்டென்றால் ஒன்றே தத்வமென் பது பொருந்தாது; ஆகவே முரண்பாடு மூதலிக்கப்பட்ட தாயிற்று.

"வேதநூல் ஓதுகின்றதுண்மையல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே" என்ற திருமழிசை யாழ்வார் திருவாக்கின்படி யதார்த்தமே யுரைக்கவல்ல உபநிஷத்துக்கள் பரஸ்பர விருத்தமா கவோ அஸங்கதமாகவோ சொல்லமாட்டா வாதலால், மேலே யெடுத்துக் காட்டின ச்ருதி வாக்யங்களை முரண்பாடு சிறிது மின்றியே ஸங்கதமாகப் பொருந்த விடுகிற வழி என்ன? என்பது ஆராயப்படவேண்டும். ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள், ஒரு தத்வமே யுள்ளதென்று ஓதுகின்ற அத்வைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே எடுத்துக் காட்டிய அபேத ச்ருதிகளை முக்ய மாகக் கொண்டு ஒன்றேதான் தத்வமென்று நிர்வஹித்தார்கள், பல தத்வங்க ளுண்டென் றோதுகின்ற த்வைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே யெடுத்துக் காட்டிய பேத ச்ருதிகளை ஒரு வாறு ஔபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலா மென்றும் அவர்கள் கருதினார்கள். சேதநப் பொருள்களும் அசேதநப் பொருள்களு முள்ளனவாகத் தோன்றுவது மாயையின் தோற் றமே யாதலால், அப்படிப்பட்ட தோற்றத்தை நோக்காகக் கொண்டு பேத ச்ருதிகள் அவத ரித்ததாக நிர்வஹித்துவிடலா மென்பது இவ்வத்வைதிகளின் கருத்து. ஆகவே த்வைத ச்ருதி களைத் தள்ளி அத்வைத ச்ருதிகளையே முக்யமாகக் கொண்டபடியால், இவர்கள் அத்வைதிக ளென்று வழங்கப்படுகிறார்கள். பேதம் மாயைத்தோற்றம் என்கிறார்களாதலால் அவர்கள் மாயாவாதிக ளென்றும் வழங்கப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ரீமத் ஆநந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகள் த்வைத ச்ருதிகளான பேத ச்ருதிகளை முக்யமா கக்கொண்டு அத்வைத ச்ருதிகளை ஔபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலா மென்று கருதுகின்றார்க ளாதலால், அவர்கள் (மத்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள்) த்வைதிகள் என வழங்கப்படுகி றார்கள்.

ஆக, மேற்கூறிய (அத்வைதம் த்வைதம் என்கிற) இரண்டு ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் ஒருவகையான உபநிஷத் வாக்யங்கள் ஒதுக்கப்பட்டு, ஒருவகையான உபநிஷத் வாக்யங் களே முக்யமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன வென்பது தேறுகின்றது. சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூன்று தத்வங்கள் ஸத்யமாகவுள்ளன வென்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளுக்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பாடன்று. ஒரே தத்வந்தா னுள்ளது என்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீ மத்வாசார்ய ஸ்வாமிகட்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பா டன்று.

அத்வைதிகள் சில ச்ருதி வாக்யங்களைத் தள்ளவும், த்வைதிகள் சில ச்ருதி வாக்யங்க ளைத் தள்ளவும் நேர்ந்திருக்கின்றதென்பதை இதுவரையில் விவரித்தோமாகிறோம். இனி, ஒரு ச்ருதி வாக்யத்தையுந் தள்ளாமல் உபநிஷத் வாக்யங்க ளெல்லாவற்றையுமே ஸாரஸ்யப் படுத்தி ஒன்றையொன்று மோதுவிக்காமல் மிகவும் பொருத்தமாகவே நிர்வஹித்தருளினவர்கள் நம்

பூர்வாசாரியர்கள். அவர்களில் தலைவர் பகவத் ராமாநுஜர். ஒரே தத்வந்தா னுள்ளது என்று தெரிவிக்கிற ச்ருதி வாக்யங்களையும், பல தத்வங்க ளுண்டென்று தெரிவிக்கிற ச்ருதி வாக்யங்களையும் எப்படிப் பொருந்தவிட முடியு மென்னில்: நம் பேராசிரியர் எப்படிப் பொருந்த விட்டிருக்கிறு ரென்பது இனி யுபபாதிக்கப்படுகிறது.

உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவைப் பல வென்றும் ஒன்றே என்றும் சொல்வதற்குப் பொருத்த முண்டு. உதாஹரணமாக, ஒரு கடிகாரத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம்; அது ஒன்றா பலவா? என்று கேட்டால், கையில் ஒரு கடிகாரமே உள்ளதாகையால் ஒன்றே என்று சொல்வோம். ஆனால் அதை நாம் ஊன்றிப் பார்க்குங்கால், அதில் பலபல வஸ்துக்கள் அவயவங்களாக (உறுப்புகளாகச்) சேர்ந்திருப்பது புலப்படாமற் போகாது. பல அவயவங்களோடு கூடிய அவயவியான வஸ்து ஒன்றே என்று ஏற்படுமேயல்லது, ஒரு வஸ்துவுக்கு மேல் வேறொரு வஸ்துவே இதில் கிடையாதென்று சொல்வதாக ஒருகாலும் ஏற்படாது. இப்படி கடிகார மென்கிற ஒரு வஸ்துவே யல்ல; உலகிற் காணும் எந்த வஸ்துவை யெடுத்துக் கொண்டு பார்த்தாலும், இப்படி ஒரு விதத்தில் ஐக்யமும் மற்றொரு விதத்தில் அநேகத்வமும் தோன்றியே தீரும். படுக்கை, தலையணை, வண்டி, வீடு முதலிய ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஸ்தூல த்ருஷ்டியில் ஒரே வஸ்துவாகவும், உறுப்புகளை உற்றுக் காணுமிடத்துப் பல வஸ்துக்களாகவும் கொள்ளப்படுவது அநுபவஸித்தம்.

நம்மையே யெடுத்துக்கொள்வோம். 'ராமாநுஜனென்பவன் ஒருவன்' என்று சொல்லுகிறோம். 'செவி வாய் கண் மூக்கு முதலான பல உறுப்புகளோடு கூடின ஆத்மாவாகிய அந்த வ்யக்தி ஒருவன்' என்று சொன்னதாகத் தேறுமேயல்லது, அவனிடத்தில் பல வஸ்துக்கள் இல்லை என்று சொன்னதாகத் தேறமாட்டாதன்றோ? இன்னுமொன்று பாருங்கள்: 'ராமாநுஜன் சிவப்பாயிருக்கிறான்' என்றும், 'ராமாநுஜன் மேதாவியாயிருக்கிறான்' என்றும் வழங்கி வருகிறோம். இவ்விரண்டு வார்த்தைகளிலும் 'ராமாநுஜன்' என்கிற சொல் உள்ளது. சிவப்பாயிருக்கிறானென்னும்போது ராமாநுஜனென்ற சொல்லானது சரீரத்தை நோக்கியது; மேதாவியாயிருக்கிறானென்னும்போது அந்தச் சொல் ஆத்மாவை நோக்கியது. ஏன்? சிவப்பு நிறம் சரீரத்திற்கு ஏற்குமேயல்லது ஆத்மாவுக்கு ஏலாது. மேதாவித்வம் (அதாவது: அறிவுடைமை) ஆத்மாவுக்கு ஏற்குமேயல்லது, சரீரத்திற்கு ஏலாது. ஆகவே, ஒரே பதம் சில ஸமயங்களில் ஆத்மாவைக் குறிப்பதாயும் சில ஸமயங்களில் உடம்பைக் குறிப்பதாயும் தேறுகின்றதென்பது தெற்றென விளங்கிற்று.

இனி, நாம் முன்னே காட்டிய பேத ச்ருதிகளையும் அபேத ச்ருதிகளையு மெடுத்துக் கொள்வோம். சித்து அசித்து ஈச்வரனென மூன்று தத்வங்க ளுள்ளனவாகச் சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்யங்கள் (பேத ச்ருதிகளானவை), உண்மையாக அப்படிப்பட்ட மூன்று பொருள்களிருப்பனவாகச் சொல்லுகின்றனவாதலால் பொருந்தும். ஒன்றே யுள்ளது என்று சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்யங்கள் (அபேத ச்ருதிகளானவை), சேதந அசேதநப் பொருள்களை சரீரமாகக் கொண்ட பரம்பொருள் ஒன்றே என்ற உண்மையைக் காட்டுகின்றனவாதலால் இவையும் பொருந்தும். இப்படி ஸமந்வயப்படுத்திக் காட்டுவதற்குத் துணைபுரியும் ச்ருதி வாக்யங்கள், 'யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்...... யஸ்ய ஆத்மா சரீரம்' இத்யாதியாக உள்ளவைகளாம். இவை சரீர சரீரிபாவத்தை விளக்கவல்ல வாக்யங்களாகும். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பொருந்த விடுகிற வாக்யங்க ளாதலால் கடகச்ருதி யென்றும் வழங்கப்பெறுமிவை. இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களில் த்வைதிகளும் அத்வைதிகளும் கண் செலுத்தாமையினாலேயே, அவர்கள் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களையும் ஸமரஸப்படுத்த அவ

காசமில்லையாயிற்று. நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு இந்த யுகாதியில் ப்ரதம ப்ரவர்த்தகரான நம்மாழ்வார் தமது திருவாய்மொழியில் 'உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும்' என்கிற அருளிச்செயல் ஸ்ரீஸூக்தியினால் சரீராத்மபாவத்தை விசதமாகக் காட்டியருளினபடியால், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான நம் ஆசார்ய சிகாமணிகள் அந்தத் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியையே பின்பற்றி ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களையும் ஸமரஸமாக நிர்வஹிக்க வல்லவர்களாயினர். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களில் தலைவரான ஸ்வாமி ராமாநுஜரைப்பற்றி 'அவரோபிதவாங் ச்ருதோபார்த்தாங்' என்று கூறியது மிகப் பொருத்தமானதென்று உணரத்தக்கது.

ஆக, இந்த வ்யாஸத்தினால் விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கையை விளக்கமாக நிரூபித்தோமானோம். இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் ஸாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் நெஞ்சிற் பதிய வைத்துக்கொள்ள ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகன் தாமே ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் அருளிச்செய்த ச்லோகரத்னமொன்றுண்டு; அதைக் கண்டபாடம் செய்வது நல்லதென்று கருதிக் கீழே குறிப்பிடுகிறோம்.

"மிதோ பேதம் தத்வேஷ்வபிலபதி பேதச்ருதிரதோ
விசிஷ்டைக்யாத் ஐக்யச்ருதிரபி ச ஸார்த்தா பகவதி ।
இமாவர்த்தௌ கோப்தும் நிகிலஜகதந்தர் யமயிதா
நிரீசோ லக்ஷ்மீச: ச்ருதிபிரபராபி: ப்ரணிததே ॥", என்பதாமது.

நம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு சரீராத்மபாவமே ப்ரதானமென்றும், அதைத் திடமாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பெறில் எந்த மதாந்தரஸ்தர்களையும் எளிதில் வென்றுவிடலாமென்றும் ஸ்ரீ தேசிகன் தாமே ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஒரு ச்லோகரத்னமருளியுள்ளார்; அதுவும் கண்டபாடஞ் செய்துகொள்ளத் தக்கதென்று கீழே குறிப்பிடலாகிறது.

"யத்யேதம் யதிஸார்வபௌமகதிதம் வித்யாத் அவித்யாதம:
ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ரமந்திமயுகே கச்சித் விபச்சித்தம: ।
தத்ரைகத்ர ஜடித்யுபைதி விலயம் தத்தந்மதஸ்தாபநா
ஹேவாகப்ரதமாந ஹைதுககதாகல்லோல கோலாஹல: ॥" என்பதாம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

மார்கழிநீராட்டமும் — எம்பெருமானாரும்.

சென்றவிதழில் "பெரும்பூதூர்மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே" என்னும் வாழியை விவரிக்குமிடத்தில் ஆண்டாளருளிச் செயலால் எம்பெருமானார்பெருமை மிகத் தெளிவாக விளங்குகின்றபடியை விரிவாக நிரூபித்தோம். அப்போது, மார்கழி நீராட்டமாவது மார்க்கசீர்ஷாவகாஹநமென்றும், அதாவது மார்க்கங்களுக்குள்ளே சீர்ஷமான [உபாயங்களுக்குள் தலைவரான] ஆசார்யாபிமானத்தில் அவகாஹிப்பதேயென்றும் கூறி, அப்படிப்பட்ட மார்க்க சீர்ஷாவகாஹநத்தில்தான் ஆண்டாள் மிகுந்த அபிநிவேசமுடையவளென்பதை நாச்சியார் திருமொழிப் பாசுரங்களினால் நிரூபிப்பதும் செய்தோம். பிள்ளைலோகாசார்யரும் ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரத்தின் முடிவில் ஆண்டாள் பாசுரத்தைக் கொண்டே சரமோபாய வ்யவஸ்தாபநம் செய்தருளியிருக்கையாலே அவ்விஷயத்தில் இன்னமும் விரிவாக நிரூபிக்கவும் தெளிவு பிறப்பிக்கவும் அவசியமில்லை. "ஆழிமழைக்கு

அன்றோ! நாங்களும் மகிழ்ந்து மார்கழி நீராட வாழவுலகினில் பெய்திடாய்" என்றதற்குச் சேர எம்பெருமானார்க்கு இதுதன்னிலுள்ள அந்வயம் நிரூபிக்கப்படவேண்டுவது மிக அவசியமாதலால் அது இப்போது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

உபாயங்களில் தலையான ஆசார்யாபிமானத்தின் ப்ரஸ்தாவம் வந்தபோதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு எம்பெருமானாருடைய நினைவு வந்தே தீருமென்பதில் விவாத முண்டோ? எம்பெருமானார்க்கு முன்னேயும் சில ஆசாரியர்கள் அவதரித்தருளி யிருந்தாலும் நம்முடைய உஜ்ஜீவனஹேதுவாக அவர்களுடைய அபிமானத்தை நாம் கண்டிலோம். எம்பெருமானார் திருவவதரித்தபின்புதான் ஆசார்யாபிமானமென்கிற சொல்வடிவமே தோன்றியது என்று சொல்லவும் பொருத்தமுண்டு. இப்படிச் சொல்லுதவற்குண்டான உபபத்தியைக் கேளீர்;— ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஒருநாள் விபீஷண சரணாகதி ப்ரகரணத்தை உபந்யஸித்தருளாநின்றார்; * த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம் கத: * என்கிற படியே புறப்பட்டான பத்துக்களையுடைய வானரரோடே விட்டு விபீஷணன் * ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மனே, நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷண முபஸ்திதம் * என்று சொல்லி வானரமுதலிகளைப் ப்ரார்த்திக்க, அவர்கள் இவ்விபீஷணனை அநுகூலனாகக் கொள்ளாமல் ப்ரதிகூலனாகவே கொண்டு பலவகைத் தர்க்கங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள்— என்கிறவித்தை ஸ்வாமி விரிவாக உபந்யஸித்தருளா நிற்கையில், அப்போது ஆனந்தமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவரான பிள்ளையுறங்கா வில்லி தாஸர் கோஷ்டியில் நின்று எழுந்திருந்து விக்கிவிக்கியழுது தம்முடைய வொரு பெரிய ஸந்தேஹத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து இதைப் பரிஹரித்தருளினாலொழிய மேலே கதை கேட்க விருப்பமில்லாமையைக் கூறி நின்றார். அவர் விஜ்ஞாபித்த ஸந்தேஹமாவது— விபீஷணாழ்வானுக்கு ஆர்த்தி முதலிய அதிகார பூர்த்தியில் யாதொரு குறையுமில்லை; ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும் கபடமாகவல்லாமல் உண்மையாகவேயுண்டாகி நெஞ்சுகலந்த பக்தியுடன் வந்து சேர்ந்த இவனுக்கே பகவத் கோஷ்டியில் ப்ரவேசம் எளிதாகக் கிடைக்கவில்லையென்றும், பகவானுக்கு அந்தரங்க மந்திரிகளாக இருந்தவர்களால் மிகுந்த பரிபவமும் ஆக்ஷேபமும் விளைந்ததென்றும் கண்டால், அவ்விபீஷணாழ்வானுடைய அதிகாரத்தில் நூற்றிலொன்று கூட இல்லாத எம்போலியர்க்கு பகவத்ஸ்வீகாரத்தைக் கனவில்கூடக் காண்பதற்கு ப்ரஸக்தி யில்லையன்றே; ஆகவே எம்போலியர் உஜ்ஜீவிக்க வழியுண்டோ இல்லையோ! என்பதாக.

இதைக் கேட்ட எம்பெருமானார் உடனே அவர்க்குப் பரம த்ருப்திகரமாக ப்ரத்யுத்தரமருளிச் செய்தார்; “விபீஷணாழ்வானைப்போலே நாம் எம்பெருமானைப் பற்றினவன்றோ இப்படி ஸந்தேஹித்து இடிவிழுந்து நிற்கவேண்டும்; நாம் எம்பெருமான் கை பார்த்திருக்குமவர்களல்லோம் காணும்; உமக்கு நானுண்டு, எனக்குப் பெரிய நம்பியுண்டு” என்று.

இதன் கருத்தாவது—எம்பெருமான் மோக்ஷமளிக்கவும் வல்லவன், மேன் மேலும் ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளவும் வல்லவன். நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களுக்குப் போதுமான ஸ்வாதந்திரிய முடையவனாகையாலே அவனைப் பற்றினார்க்கு நெஞ்சுதளும்பியேயிருக்க நேரும்; அவனைப் போலன்றிக்கே அநுக்ரஹமே வடிவெடுத்த ஆசாரியர்களைப் பற்றினார்க்கு ஸந்தேஹ கந்தமுமின்றிக்கே மார்பிலே கைவைத்து உறங்கலாம்படியிருக்கும் என்கை. இவ்வர்த்தம் மஹர்ஷிகளின் வசனத்தாலும் தேறுகின்றது; * ஸித்திர் பவதி வா நேதி ஸம்சய: அச்யுதஸேவிநாம், ந ஸம்சயோஸ்தி தத்பக்தபரிசர்யாரதாத்மநாம் * என்கிற ப்ரமாணத்தை இங்கே

அருளிச்செய்தது. [இதன் பொருள்;—எம்பெருமானைப் பற்றினார்க்கு ஸத்கதிப்ராப்தியாகிற ஸித்தியுண்டோ இல்லையோ வென்கிற ஸந்தேஹ முள்ளது; தத்பக்தர்களாகிற பாகவதர்களைப் பற்றினார்க்கு அப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹம் உதிக்கவே மாட்டாது என்பதாம்.]

இங்ஙனே அவரவர்கள் தம் தம் ஆசாரியர்களைப் பணிந்து உஜ்ஜீவித்தல் என்பது இருக்கச்செய்தேயும், * தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதம் பாதி நாந்யத்ர * என்கிறபடியே ஆசார்யனென்கிற சொல்லுக்குப் பொருளாயிருக்குந்தன்மை எம்பெருமானாரொருவர்க்கே உரித்தாகவுள்ளதாதலால் அவருடைய திருவடிஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கே ஸத்கதி ப்ராப்தியில் ஸந்தேஹமற்றிருக்க ப்ராப்தம்.

திருவடிஸம்பந்தமென்று விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டிய அவச்யமில்லை; ஏதேனுமொரு ஸம்பந்தமிருந்தாலும் போதும். திருவடிஸம்பந்தந் தவிர வேறு எவ்வ ஸம்பந்தமிருக்க முடியுமென்று சிலர் கேட்கவும் சிந்திக்கவுங்கூடும்.

திருவடி ஸம்பந்தம்போல் திருமுடி ஸம்பந்தமும் ஒன்றுண்டு; முற்பட்டவர்களுக்குத் திருமுடி ஸம்பந்தம், பிற்பட்டவர்களுக்குத் திருவடி ஸம்பந்தம் என்று நம்பூர்வர்களே பேசிக் காட்டியுள்ளார்கள். கூரத்தாழ்வானுடைய பெருமையைப் பேசப் புகுந்ததான *அர்வாஞ்சோ யத்பதஸரஸிஜத்வந்த்வ மாச்ரித்ய பூர்வே மூர்த்நா யஸ்யாந்வய முபகதா தேசிகா முக்திமாபு: ஸோயம் ராமாநுஜமுநிரபி * என்னும் ச்லோகத்தில் இவ்விஷயம் வ்யக்தமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ள முதலிகள் அவருடைய திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முக்தி பெற்றார்களென்றும், பிற்பட்டவர்கள் அவருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் முக்தி பெற்றார்கள்—பெறுகின்றார்கள்—பெறுவார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிற இவ்விஷயம் வேதாந்த தேசிகனுடைய திருவாக்கிலும் ஸுவ்யக்தமாகவுள்ளது; அவர் தாம் பணித்த ந்யாஸபரிசுத்தியில் எம்பெருமானாரைப்பற்றியவதரித்த மங்கள ச்லோகத்தில் இது காணத்தக்கது. அது எங்ஙனே யென்னில்; * ஸகுத்ஸமாச்ரயணிநாம் ஸுலபம் தத் ... ஸ்வத்ருஷ்டிஸபாதமாம் ... பத்யுஸ் ஸம்யமீநாம் ப்ரணம்ய சரணௌ தத்பாதகோடீரயோஸ் ஸம்பந்தேந ஸமித்யமாநவிபவாந் தந்யாந் ததா அந்யாந் குரூந் * என்பது அந்த மங்கள ச்லோகம். இதன் பொருளாவது—ஸம்யமீநாம் பத்யு:—யதிராஜரான எம்பெருமானாருடைய, சரணௌ—திருவடிகளை, ப்ரணம்ய—வணங்கியும், தத்பாத கோடீரயோ: ஸம்பந்தேந—அந்த எம்பெருமானாருடைய திருவடியென்ன திருமுடியென்ன இவற்றினுடைய ஸம்பந்தத்தினால், ஸமித்யமாநவிபவாந்—மிகப்பெருமை பெற்றவர்களாய், தந்யாந்—க்ருதார்த்தர்களான, குரூந் ப்ரணம்ய—ஆசார்யர்களை வணங்கியும்............ந்யாஸ பரிசுத்தியென்கிற இந்த க்ரந்தம் செய்யப்படுகிறது—என்கை. இதில் * தத்பாத கோடீரயோஸ் ஸம்பந்தேந * என்றது ஊசிதமான ஸ்ரீ ஸூக்தி. கோடீரமென்று திருமுடிக்குப் பெயர். பிற்பட்டவர்களுக்குத் திருவடி ஸம்பந்தம் போலவே முற்பட்டவர்களுக்குத் திருமுடி ஸம்பந்தம் உத்தாரகமென்று இதனால் நன்கு காட்டப்பட்டதாயிற்று.

" பிற்பட்டவர்களுக்கு ஸ்வாமியின் திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் மோக்ஷமென்றால் இது நெஞ்சில் நன்கு பொருந்துகின்றது. முற்பட்டவர்களுக்குத் திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் மோக்ஷமுண்டாயிற்றென்றால் இந்த வார்த்தை அர்த்தமாகவேயில்லையே; ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் உய்யக்கொண்டார் மணக்கால்நம்பிபோல்வார்தாமே ஸ்வாமிக்கு முற்பட்டவர்கள்;

அவர்கள் எல்லாருக்கோ பரமபதம் போய்ச் சேர்ந்தவர்களன்றோ; அவர்களது காலத்தில் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் அவதரித்திருந்தாலன்றோ இவருடைய திருமுடி ஸம்பந்தம் அவர்களுக்கு நேர்ந்ததென்று சொல்ல இடமுண்டு. இவருடைய அவதாரமே நடந்திலாத ஸமயத்தில் இவருடைய திருமுடி ஸம்பந்தம் அவர்களுக்கு எப்படி ப்ராப்தமாகக் கூடும்? இது அஸம்பாவிதமான வார்த்தையாக இருக்கின்றதே!" என்று சிலர் சங்கிக்கக் கூடும். இதற்குச் சொல்லுகிறோம்; சாஸ்த்ரங்களில் உத்தம புருஷர்களின் ப்ரபாவங்களைச் சொல்லுமிடத்து * தச பூர்வாந் தச அபராந்......புநாதி * என்றும் * ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச * என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பது ப்ரஸித்தம். ஒரு வம்சத்தில் ஒரு மஹநீய புருஷன் தோன்றினால் அவனுடைய பெருமேன்மையினால் முன்னே பல தலைமுறையாரும் பின்னே பல தலைமுறையாரும் வாழ்ச்சி பெறுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் * செடியார் நோய்களெல்லாம் அறந்து எமர் கீழ்மேலெழுபிறப்பும் விடியா வெந்நரகத்து என்றும் சேர்தல்மாறினரே * என்றும் * கேசவன்தமர் கீழ்மேலெமரேழெழுபிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா * என்றுமருளிச்செய்தார். ஆகவே முற்பட்டவர்களையும் ஸத்கதி பெறுவிக்கும் பெருமை பிற்பட்டவர்களுக்கு விளைகின்றதென்பது சாஸ்த்ர ஸம்மதமேயென்றுணர்க.

முற்பட்டவர்களின் விஷயம் எப்படியாவது இருக்கட்டும்; பிற்பட்டவர்களுக்கு ஸ்வ ஸம்பந்தத்தினால் ஸத்கதிபெறுவிப்பது தவறாதென்பதே இங்கு முக்கியமாக விவக்ஷிதம். நம்முடைய ஸதாசார்யபரம்பரையில் இப்பெருமை எம்பெருமானார்க்கு அஸாதாரணமாயிருக்கும். இதனை சரணாகதி கத்யபாஷ்யத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யரும், ந்யாஸதிலகத்தில் வேதாந்த தேசிகனும், யதிராஜ விம்சதியில் மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்துள்ளார்கள்.

கத்யபாஷ்யத்திலருளிச் செய்தபடி யெங்ஙனே யென்னில்;— சரணாகதி கத்யத்தில் எம்பெருமானார் ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணுவதற்குமுன்னே * பகவந் நாராயணாபிமதாநுரூப * என்று தொடங்கி * அகில ஜகந்மாதரம் அஸ்மந்மாதரம் அசரண்ய சரண்யாம் அநந்யசரண: சரணமஹம் ப்ரபத்யே * என்று பெரிய பிராட்டியார் திருவடிகளிலே புருஷகார ப்ரபத்தி செய்தருளி * பாரமார்த்திகீ பகவச் சரணாரவிந்த சரணாகதிர் யதாவஸ்திதா அவிரதா அஸ்து மே * என்று ப்ரார்த்தித்தார். [பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலே நான் பண்ணப்போகிற ப்ரபத்தியானது பலமாவதற்காகப் பிராட்டியாரே! உமது திருவடிகளைத் தொழுகின்றேன் என்றதாயிற்று.] இதற்குப் பெரிய பிராட்டியாருடைய திருவாக்கிலிருந்து இரண்டு வாக்கியங்கள் மறுமொழியாக அவதரித்துள்ளன— * அஸ்து தே; தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே * என்று. இவ்விடத்தில் * அஸ்து தே * என்பதே போதுமானது. [ததாஸ்து என்றபடி.] இதற்குமேலும் * தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே * என்றொரு வாக்யமும் வெளிவந்திருக்கின்றது அந்த சரணாகதியினாலேயே எல்லாமும் குறையற நிறைவேறப் போகின்றதென்றபடி. இங்கு ஸர்வம் என்றதற்கு மர்மமான பொருளை ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் ஸ்வாசார்ய ஸந்நிதியில் தாம் கேட்டபடியே விவரித்திருக்கிறார்— * ஸ்வ ஸம்பந்தி ஸம்பந்திநாமபி ஸர்வசப்தாபிப்ரேதம் * என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியினால். உமக்கு மாத்திரமே யன்றிக்கே உம்முடைய ஸம்பந்தம் ஸாக்ஷாத்தாகவோ பரம்பரையாகவோ உள்ளவர்களுக்கும் பேறு தப்பாதென்று பெரியபிராட்டியார் அருள்புரிந்ததாக இதனால் ஸ்பஷ்டமாகின்றது.

இப்படி எம்பெருமான் தானும் எம்பெருமானார்க்கு ஒரு வரம் அருள்செய்ததாக வேதாந்த தேசிகன் ந்யாஸதிலகத்தில் * லக்ஷ்மணமுநே: பவதா விதீர்ணம். ச்ருத்வா வரம்

ததநுபக்ரமதாவலிப்தே * என்ற ச்லோகத்தினால் ஸுஸ்பஷ்டமாகவருளிச்செய்தார். மணவாள மாமுனிகள் விம்சதியில் * காலத்ரயேபி கரணத்ரயநிர்மிதாதி பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத்க்ஷமைவ, ஸா ச த்வயைவ கமலாரமணே அர்த்திதா யத் க்ஷேமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர! பவச்ச்ரிதாநாம் * என்கிற ச்லோகார்த்தத்தினால் தெளிய வருளிச் செய்தருளினர். ஆகவே எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தமே கொண்டு நம் போலியர்களும் பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்க ப்ராப்தியுள்ளதாதலால் * நாங்களும் மார்கழி நீராட * என்றதனால் * பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானான் * உள்ளுறை பொருள்வகையில் [ஸ்வாபதேசார்த்த மர்யாதையில்] தெரிவித்தது இதுவேயாகும். இதுவேயாயிற்று மார்க்க சீர்ஷாவகாஹநம்.

—:O:—

எம்பெருமானாரும்—திருக்கோட்டியூரும்.

* பஞ்சாசார்யபதாச்ரித: * [ஐந்து ஆசாரியர்களின் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தவர்] என்று போற்றப்படுகின்ற ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்க்குத் திருக்கோட்டியூர் நம்பிகளும் ஒரு ஆசாரியர் என்பதை உலகறியும். * கோஷ்டீபூர்ணகுருபதத்ரிசலோ யாம் சச்வதாஸேதிவாந் * [[illegible]] என்று தொடங்கி பட்டர் அருளிச் செய்தபடியும், குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலிய சரித்திர நூல்களில் உள்ளபடியும், ஸ்ரீ வசந பூஷண வியாக்கியானம் மூமுக்ஷுப்படி வியாக்கியானம் முதலியவற்றில் மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடியும் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர்க்குப் பலகால் நடந்து துவண்டு நிதியான பொருளைப் பெற்றிருந்தார் என்பது விவாதமற்ற விஷயம். அப்படி பெற்ற பொருளை உடனே ஆசார் நியமனத்தைக் கடந்தும் அவ்வூரிலேயே சிலபல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு வாரி யிறைத்துவிட்டு எம்பெருமானாரென்கிற சிறப்புப் பெயர் பெற்றார் என்பதும் தேசமெல்லாம் வழங்கும் இதிஹாஸமாகவுள்ளது. இது நிற்க.

சாஸ்திரங்களில் ஒரு கட்டளையான வசனம் நம்பூர்வாசாரியர்களால் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் அடிக்கடி கையாளப் பட்டிருக்கக்காண்கிறோம்; அதாவது—

* [illegible]
[illegible] *

* குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந் மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத்,
அப்ரகாச ப்ரகாசாப்யாம் க்ஷீயேதே ஸம்பதாயுஷீ * என்பதாக.

இதன் பொருள் என்னென்னில்; விவேகியாயிருக்கும் சிஷ்யன் ஸ்வாசார்யனை நன்றாக வெளியிடக்கடவன்; ஆசார்யன் உபதேசித்த மந்த்ரத்தை மாத்திரம் அப்படி வெளியிடாமல் வெகு ஜாக்ரதையுடன் மறைத்து வைத்துக் கொள்ளக்கடவன். இப்படியல்லாமல் வேறு விதமாக நடந்து கொள்ளும் பக்ஷத்தில் (அதாவது) ஸ்வாசார்யனை ப்ரகாசப் படுத்தாமலிருக்கை, மந்த்ரத்தை மனம்போனபடி வெளியிட்டுவிடுகை ஆகிய இப்படிப்பட்ட விபரீத காரியங்களைச் செய்யும் பக்ஷத்தில் ஸம்பத்தும் ஆயுளும் குன்றும்—என்பது மேலே யெடுத்துக் காட்டிய ச்லோகத்தின் பொருள். இவ்விரண்டு வகையான குறைகளும் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் பக்கலிலே ஏறிக்கிடப்பதாகச் சங்கிக்க இடமுள்ளது. (1) தமக்கு ஆசாரியர்களாக அமைந்த ஐந்து பெரியார்களில் ஒருவர்க்கும் ஒரு தனியன்கூட ஸ்வாமி ஸாதிக்கவில்லை. தமக்கு நேரே ஆசார்யரல்லாத ஆளவந்தார்க்கே தனியனிட்டிருக்கிறார். ஆகவே * குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந் * என்ற முதல் கட்டளை நிறைவேற்றப் படவில்லை

வென்று தேற்றது. (2) திருக்கோட்டியூரில் தாம் உபதேஷ்டாராக நடந்ததொரு செய்கையிலும் * மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத் * என்கிற இரண்டாவது கட்டளையும் நிறைவேற்றப் படவில்லையென்று தேற்றது. சிறந்த ஆசார்ய பதவியில் வீற்றிருந்து உலகம் போற்ற நின்ற இப்பேராசிரியர் பக்கலில் இவ்வகைக் குறைகள் இடம் பெறலாமா? என்று ப்ரதிபக்ஷிகளோ ஜிஜ்ஞாஸுக்களோ கேட்டால் என்ன விடையிறுப்பதென்று சிலர் திகைக்கின்றார்கள். அன்னவர்களுக்குத் தெளிவு பிறப்பிக்கவேண்டியே இந்த வியாஸம் எழுதப் படுகின்றது.

மேலே சங்கித்த இரண்டு குறைகளுக்கும் ஸ்வாமி பக்கலில் அவகாச லேசமும் இல்லையென்பது நன்கு நிரூபிக்கப் படுகிறது. இரண்டாவது விஷயத்திற்கு முன்னம் பரிஹாரம் தெரிவித்து, பின்பு முதல் விஷயத்திற் பரிஹாரம் தெரிவிக்கிறோம். * மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத் * என்ற கட்டளைக்கு விபரீதமாகத் திருக்கோட்டியூரில் கோயில் கோபுரத்தின் மேலேறி வாரியிறைத்து விட்டார் என்று சிலரோ பலரோ நினைத்திருப்பதும் சொல்லுவதும் முறையல்ல. அங்கு நடந்த வ்ருத்தாந்தத்தின் உண்மை யாதெனில்; கேளீர். ஸ்வாமி முதன் முதலாகத் திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளினபோது அங்கு ஒரிடத்தில் நின்று “நம்பி திருமாளிகை யெது?” என்று சிலரைக் கேட்க, அவர்கள் “அதோ தெரிகிற கூடம்” என்று அவருடைய திருமாளிகையைக் காட்ட, அங்கிருந்த அந்தத் திருமாளிகை வரையில் திருவடிகளால் நடந்துசெல்லாமல் அங்கிருந்து தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துக் கொண்டே [ப்ரணாமபரம்பரைகளினாலேயே] நம்பிதிருமாளிகையைச் சென்று சேர்ந்தார் ஸ்வாமி. இதைக் கண்ட அவ்வூரார்க்கு அப்போதுதான் நம்பியினுடைய வைபவம் தெரிய வந்தது. சதுர்சாஸ்த்ர வித்வத் ஸார்வபௌமரான ஸ்வாமி இப்படி ஆச்ரயிக்கும்படியான பெருமைவாய்ந்த மஹாநுபாவர் நீறுபூத்த நெருப்புப் போல மிகவும் ஏகாந்த சீலராகவே அவ்வூரில் எழுந்தருளி யிருந்தார். ஸ்வாமியின் உபஸர்ப்பண விசேஷங்களினால் நம்பியினுடைய இப்படிப்பட்ட பெருமையை அவ்வூரார் அப்போதாகத் தெரிந்து கொண்டாலும் அவரை அவர்கள் அணுகிச்சென்று அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்க அவகாசமில்லாமலிருந்தது. ஸ்வாமியே பலகால் நடந்துநடந்து கேட்க வேண்டியிருந்ததென்றால், மற்றையோர்கள் கேட்பதற்கும் பெறுவதற்கும் ப்ரஸக்தியேது? அவர்கள் நம்பிபக்கலில் அணுகுவதற்கும் அவகாசமில்லாமலிருந்தது. ஸ்வாமி நம்பெருமாள் ஸந்நிதியிலிருந்து அடிக்கடி அவ்வூர்க்கு வருவதும் போவதுமாயிருந்தபடியாலே அவர்கள் விசாரித்து ஏதோ விசேஷார்த்தங்கள் பெறுவதற்கு ஸ்வாமி இங்ஙனே வருவதும் போவதுமாயிருக்கின்றார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு ஒரு ஸமயத்தில் ஸ்வாமி ஸந்நிதியிலே மிகவும் விநயமாக வணங்கிநின்று இங்ஙனே விண்ணப்பித்தார்கள்;— “ஸ்வாமிந்! நாங்கள் இவ்வூரிலேயே பிறந்து நம்பிதிருமாளிகைக்கு ஸமீபத்திலேயே வர்த்தித்தாலுங்கூட * தண்டாமரையினுடன் பிறந்தே தண்டேன் நுகரா மண்டூகம் * என்றாப்போலே நம்பியிடத்துள்ள விசேஷங்களை க்ரஹிக்க சக்தியற்றவர்களா யிருக்கின்றோம்; தேவரீர்தாம் * வண்டோ கானத்திடைப் பிறந்தும் வந்தே கமலமது வுண்ணும் * என்றாப்போலே நெடுந்தூரத்திலிருந்து வந்தும் அந்த விசேஷங்களை க்ரஹிக்கும் பாக்கியமுடையீர்; இப்படி பலகால் நடந்து நடந்துகொண்டிருக்கின்ற தேவரீர்க்கு அவசியம் நிதி கிடைத்தே தீரும்; அப்படி கிடைக்கும்போது அர்த்திகளான அடியோங்களையும் சிறிது கடாக்ஷித்தருளவேணும்; * கனைத்திளங் கற்றெருமை கன்றுக்கிரங்கி நினைத்து முலைவழியே நின்று பால்சோர * என்னும்படியான பெருமைவாய்ந்த தேவரீர் திருவுள்ளமிரங்கி எமக்கு அருள் செய்தாலொழிய வேறு விதமாக நாங்கள் அவ்வர்த்தங்களைக் கேட்டு உஜ்ஜீவிப்பதற்கு சிறிதும் இடமில்லை. நம்பிபக்கலில் நாங்கள் அணுகவோ சேர்த்

திக்கலோ பெறவோ ப்ரஸக்தியே யில்லாமையால் ஏழையான அடியோங்களை ஸமயகிரேஷத்தில் திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருந்து கடாக்ஷித்தருளவேணும்."—என்று.

இப்படி பலகால் வேண்டிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் ச்ரத்தாபக்தி யதிசயங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றியிருந்த ஸ்வாமி * பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள் கூறுமென்று, பேசி வரம்பறுத்தார் பின் * என்று தாமே மற்றோரவதாரத்தில் பேசி வைக்கும்படியான பெருமை பொருந்தியவராதலால், அப்படிப்பட்ட ச்ரத்தாளுக்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஸந்நிதியின் மேல்தளத்திலே ஏகாந்தமாக அழைத்துச்சென்று அவர்களுக்குப் பரமக்ருபையுடன் உபதேசித்தருளினார். இப்படி யல்லாமல், அங்கே, மேல் கோபுரத்தருகே நின்றுகொண்டு வீதியில் போகிறவர்களை யெல்லாம் வம்மின் கொள்மின் என்றழைத்து அர்த்தங்களை வாரியிறைத்துவிட்டார் என்று சிலர் நினைப்பதும் சொல்லுவதும் வஸ்துஸ்திதியன்று. அப்படி வாரி யிறைத்திருந்தால் அதனால் யார்க்கும் யாதொருபயனு மில்லை. ஏனெனில்; * வஹேருஷ்டத்ராவா வழுஷ்வைராக்ய பதிதாஜ்ஞாதனேன வா — * யத்ரேக்ஷிதோ வா வ்யர்த்தஸ் ஸ்யாத் யத்ருச்சாச்ருத ஏவ வா * என்பது ப்ரஸித்தமான சாஸ்த்ரம்; க்ரமப்பட்டு ஆசார்ய ஸந்நிதியில் க்ரியாகப்பெறவேண்டிய மஹார்த்தம் எடுபார்த்து ஸ்ஷிக்கப்பட்டாலும், அபேக்ஷையில்லாதிருக்க யாத்ருச்சிகமாகக் காதில் விழப்பெற்றாலும் அது பயனற்றதே—என்பது மேலே குறித்த வசனத்தின் பொருள். இதனை ஸ்வாமி யறியாதவர் என்பது அஸம்பாவிதம். அறிந்திருந்தும் கருணாதிசயத்தாலே தம்மையமறந்து வாரி யிறைத்துவிட்டாரென்னில், இப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் இதையொரு மஹாகுணமாக நினைக்கவேண்டுமேயொழிய, குறையாக நினைத்துச் சங்கிக்க இடமில்லை. உண்மையில் அங்ஙனம் நடக்கவில்லை. ச்ரத்தாளுக்களாய்ப் ப்ரார்த்தித்திருந்தவர்களுமான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கே அருமருந்தாக உபதேசித்தருளப்பட்டது. * மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத் * என்பதற்கு—ஸர்வாத்மனா ஒருவர்க்குமே உபதேசிக்காமல் மூடி மூடியே வைத்துக்கொள்ள வேணும் என்பதாகப் பொருள் என்று நினைப்பது பொருந்தாது. அப்போது உபதேச பரம்பரையே இல்லையாய்விடும். எந்த மந்த்ரமும் யாருக்குமே ப்ராப்தமாகாமலிருக்கவேணும். மற்ற ஆசார்யர்கள் அருள்நுத்தி ப்ரஸங்காசார்யர்கள் என்றும், ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யர் என்றும் சொல்வதற்குச் சாலவும் இடமுண்டு. நம்பியின் திரு வார்த்தையை மீறி உபதேசித்தார் என்பது உண்டு. அந்தக் குற்றத்தை ஸ்வாமி தாமே யிசைந்து மறுமொழி கூறினது ப்ரஸித்தமாயிருப்பதால் அதில் இப்போது விசாரமொன்றுமில்லை. அநதிகாரிகளுக்கும் வாரி யிறைத்துவிட்டார் என்று கொண்டு கூறும் ஆக்ஷேபத்திற்கே இங்குப் பரிஹாரமுரைக்கப்பட்டது. "மனமுடையீரென்கிற ச்ரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்சிக்கு நானும் நமருமென்னும்படி ஸர்வரும் அதிகாரிகள்" என்கிற ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியின்படி அதிகாரிகளான ஸச்சிஷ்ய லக்ஷண பூர்த்தியுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கே ஸ்வாமி உபதேசித்தருளினார் என்கிற பரமார்த்தத்தை நிரூபித்தோமாயினும்.

இனி, * குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந் * என்ற முதற் கட்டளை ஸ்வாமிபக்கலிலே கண்டதில்லையே யென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமுரைக்கிறோம். இதற்கு பஹிரங்க ஸமாதான மென்றும் அந்தரங்க ஸமாதானமென்றும் இரண்டுண்டு. இரண்டையும் தெரிவிக்கிறோம். பஹிரங்க ஸமாதானத்தை முன்னே தெரிவிக்கிறோம். * குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந் * என்ற கட்டளையை மற்றையாசிரியர்களெல்லாரும் எவ்விதமாகப் பரிபாலனம் செய்திருக்கிறார்களோ அவ்விதமாகவேதான் எம்பெருமானாரும் பரிபாலனம் செய்திருக்கிறார். ஸ்ரீமத்நாத

முனிகள் முதலான பூர்வாசார்யர்களும் தம்தம் ஆசிரியர்களுக்குத் தனியன் இயற்றியருளுவிப்பது, காலக்ஷேப ப்ரஸங்கங்களில் அவ்வாசார்யர்களின் பெருமைகளைப் பன்னியுரைப்பது என்று இவ்விதமாகத் தானே நடந்து கொண்டார்கள். ஸ்வாமியும் அவ்விதமாகவே நடந்து கொண்டார். பெரியநம்பி முதலான தம் ஆசிரியர்களுக்கு இன்றைக்கும் வழங்கிவரும் தனியன்களெல்லாம் ஸ்வாமி பணித்தவையே. தம்முடைய வாழ்நாளில் அவ்வாசிரியர்களின் பெருமைகளை "போற்றியுகப்பதும் புந்தியிற் கொள்வதும் பொங்குபுகழ் சாற்றிவளர்ப்பதும்" செய்துகொண்டே யிருந்தாரென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? வேறு எவ்விதமாக குருப்ரகாசகம் பண்ணுவது? பண்ணத்தகுந்த முறையில் பண்ணியேயிருக்கிறார்—என்கிறதிது பஹிரங்க ஸமாதானம். எல்லாரும் சொல்லிப்போருகின்ற ஸமாதானம் இதுவே.

இனி அந்தரங்க ஸமாதானமாவது, கேண்மின். ஸ்வாமி தமக்கு ஸாக்ஷாத் ஆசார்யர்களான ஐவர்களில் ஒருவர்க்கும் தாம் தனியன் இடவில்லை, அந்தத் தனியன்களெல்லாம் வேறு சிலர் இட்டவையே என்றே வைத்துக்கொள்வோம். ஆளவந்தார் விஷயமாக ஸ்வாமி தனியனிட்டிருக்கிறாரென்பதில் ஸந்தேஹமோ விவாதமோ இல்லையே. * யத்பதாம்போருஹ த்யாந வித்வஸ்தாசேஷ கல்மஷ:, வஸ்துதாம் உபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம். * என்கிற இந்தத் தனியன் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் இருப்பதால் இது ஸ்வாமியின் ரசனையே யென்பது நிர்விவாதம். ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளிரண்டை மாத்திரம் சிந்திப்பதாக இங்குக் கூறுகின்றதன்று. இங்குள்ள * பதாம்போருஹபதத்தினால் பதினான்கு திருவடிகள் உத்தேசிக்கப்படுகின்றன. அவை எவையென்னில்; ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகள் தெரிந்தேயிருக்கின்றன. அவர் ஆச்ரித்த இரண்டு திருவடிகள் (நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகள்;) ஆக நான்கு. அவ்வாளவந்தாருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருந்து நமக்கு ஆசாரியர்களான ஐவருடைய திருவடிகள் பத்து; ஆக இப்பதினான்கு திருவடிகளைச் சிந்திப்பதாகத் தெரிவிப்பது இந்த ச்லோகம். விவரித்துக் காட்டுகிறோம், காண்மின்.

யஸ்ய பதாம்போருஹே—யத்பதாம்போருஹே; என்று ஸமாஸம். (ஸம்பந்த ஸாமாந்யே ஷஷ்டீ என்று அறிக.) ஆளவந்தாருடைய திருமேனியிலுள்ள பாதாரவிந்தங்களைச் சொன்னபடி. மறுபடியும் 'யஸ்ய பதாம்போருஹே' என்றால்—ஆளவந்தார் தாம் * மாதா பிதா யுவதய: * என்கிற ச்லோகத்தில் "ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா * என்று தம்முடைய சென்னிக்கு அணியாகப் பரிக்ரஹித்த நம்மாழ்வாருடைய உபயபாதங்களும் யத்பதாம்போருஹ சப்தத்தினாலேயே எளிதாகத் தெரிவிக்கப்படும். மீண்டும் 'யஸ்ய பதாம்போருஹாணி யத்பதாம்போருஹாணி" என்று கொள்க. உலகில் சிஷ்யர்களைத் திருவடிகளென்றே ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்கள் வழங்குவராதலால் ஆளவந்தாருடைய ஐந்து சிஷ்யர்களையே ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளாகச் சொன்னபடி. 'பதாம்போருஹ' என்பதில் இரண்டுபதங்கள் உள்ளனவன்றோ; (பத- என்றும், அம்போருஹ என்றும்.) திருவடிக்கு வாசகமான பத சப்தத்தினால் அவருடைய சிஷ்யர்களைச் சொல்லி, தாமரைக்கு வாசகமான அம்போருஹ சப்தத்தினால் அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சொல்லுகிற தென்றும் கொள்ளலாம். அம்போருஹமென்றால் திருவடிகளைச் சொல்லுமோவென்னில்; * தாவி வையங்கொண்ட தடந் தாமரைகட்கே * (திருவாய்மொழி. 6—9—9.) என்கிற ஆழ்வார் ப்ரயோகத்தை மறந்தவர்கள் இதில் விப்ரதிபத்தி பண்ணமாட்டார்கள். "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாளினை" என்னவேண்டுமிடத்தில் திருவடிக்குப் பர்யாயமாகத் தாமரையையே சொல்லியிருப்பது காண்க. இந்த நடை வடமொழியிலுமுண்டு; அபஹ்நுதியலங்காரமென்பர்கள்.

ஆக, பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரையும் ப்ராசார்யரான ஆளவந்தாரையும் ஸ்வாசார்யர்களையும் ப்ரகாசப்படுத்தியே தனியனிட்டிருக்குமழகு ஸஹ்ருதயைக ஹ்ருதயங்கமம். "குரும் ப்ரகாசயேத் சிஷ்ய:" என்னுமல் "குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந்" என்று மூல ப்ரமாணத்தில் இருக்கையாலே மஹாமேதாவிகள் எவ்விதமாக ஆசார்ய ப்ரகாசநம் பண்ணவாமோ அவ்விதமாகவே ஸ்வாமி தாமும் தம்முடைய மேதாவைபவம் விளங்க இங்ஙனே ச்லோகரத்னம் தொடுத்திருப்பது மிகவற்புதம். மஹான்களுடைய நிருமாண விதி இங்ஙனேயன்றோ இருப்பது. இதுதான் அந்தரங்க ஸமாதானமென்பது.

இப்படி ஸூக்ஷ்மமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்படி எதுக்கு ச்லோகமியற்ற வேணும்? எல்லாரும் ஸ்பஷ்டமாகவே நன்கு தெரிந்துகொள்ளும்படி இயற்றலாகாதோ வென்று கேட்பவர்கள் யாவருமே அப்படியே கேட்டுக்கொண்டிருக்கலாம். அன்னவர்கள், முன்னம் வெளியிட்ட பஹிரங்கஸமாதானத்தைக்கொண்டு த்ருப்தி பெறுக.

* பத்பதாம்போருஹோத்யாதியான மேற்குறித்த தனியனில் மற்றொரு விசேஷமும் ஸூக்ஷ்மமாக உய்த்துணரத் தக்கதுண்டு; அதாவது—[பதாம்போருஹ] என்று ஐந்து எழுத்தைக் கையிட்டு ஆளவந்தார்திருவடிகளை நிர்தேசித்திருப்பதானது ஆளவந்தாருடைய ஐந்து திருவடிகள் [அதாவது, ஐந்து சிஷ்யர்கள்] தம்முடைய சிந்தனைக்கு இலக்கானவர்களென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. அதுதன்னிலும் முதலிலே பகாரத்தையிட்டிருப்பதானது அந்த ஐந்து ஆசாரியர்களுள் தலைமையாசிரியரே தமக்குத் தலைவரான ஆசார்யராக வாய்த்தார் என்பதற்கு ஸூசகமாகிறது. அதெங்ஙனே யென்னில்; ஸ்வாமிக்குத் தலைமையாசிரியர் பெரிய நம்பி; அவருடைய திருநாமதேயம் பராங்குசதாஸர் என்பது. வாக்ய குருபரம்பரையில் "ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:, ஸ்ரீமத்யாமுநமுநயே நம:" என்ற வாக்யங்களுக்கிடையில் "ஸ்ரீபராங்குச தாஸாய நம:" என்றிருப்பது கொண்டும் பெரியநம்பியினுடைய திருநாமம் பராங்குச தாஸ ரென்பதே யென்றறியலாம். பதாம்போருஹ என்றதில் முதலிலுள்ள பகாரம் பராங்குச தாஸராகிற தம் முதலாசிரியரை ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகம் பண்ணவல்லது என்றுணர்க. இதற்குமேல் ஒன்று கேட்கக்கூடும்; முதலெழுத்தினால் பெரியநம்பி ஸூசிதராகிறாரென்னில், மற்றை நான்கெழுத்துக்களினாலும் நான்கு ஆசார்யர்கள் ஸூசிதர்களாகிறபடியையும் காட்டவேண்டாவோ? என்று. கேண்மின்; தலைவரான ஆசிரியரைக் காட்டுமளவே போதுமானது. ஒவ்வோராசிரியரையும் இங்ஙனே காட்டியாகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. மஹாவிவேகிகளான சதுரர்கள் நுண்ணிதாக உட்புகுந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் அந்த வழியும் புலப்படக்கூடும். ... ... *

"ஆத்மதா பலதா:."

நம் பூர்வாசார்யர்கள் திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யானம் முதலிய ஸம்ப்ரதாயக்ரந்தங்களில் ச்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராண பாஞ்சராத்ரங்கள் முதலான பல பல ப்ரமாணங்களையும் உதாஹரித்தருளியுள்ளார்களென்பது யாவருமறிந்ததே. அந்த ப்ரமாணங்களில் சிலவற்றை கற்றுணர்ந்த பெரியார்களுங்கூட முறைகேடாக அச்சிட்டுவிட்டபடியால் அவற்றைப் பின்புள்ள வித்வான்களும் விசேஷவிமர்சயின்றிக்கே அந்த அச்சுப்பிழைகளை அதற்குமேல் அப்படியே அநுஸந்தானம் செய்துவருவது ஒரு ரூடியாக ஆய்விட்டது. *அர்ச்சாவதாரோபாதாநம் வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம் மாத்ருயோநிபரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண:* என்கிற ப்ரமாண வசனத்தை ஸ்ரீ வசநபூஷண வ்யாக்யானாதிகளில் "அர்ச்சாவதாரோபாதாநம்" என்று தனிப்பதமாகப் பிரித்து யாரோசிலர் அச்சிட்டுவிட்டார்கள்; அப்படித்

தனிப்பதமாகப் பிரித்தால் என்ன அர்த்தம் ஆகும் என்பதைக்கூட விமர்சியாமல் வித்வான்களுங்கூட (சிலர்) காலக்ஷேபத்திலும் அப்படியே வ்யவஹரித்து வருகிறார்கள். அவ்விதமான வழுக்களில் ப்ரக்ருதம் ஒரு பெரியவழுவை யெடுத்துக்காட்டித் திருத்தம் உணர்த்த விரும்புகிறோம்.

* ஆத்மதா பலதா * என்கிற ப்ரமாணவாக்யம் காலக்ஷேபரஸிகர்களான ஸ்வாமிகள் யாவர்க்கும் தெரிந்ததே. இதை நம் ஆசாரியர்கள் திவ்யப்ரபந்த வியாக்யானங்களில் கையாண்டிருக்கிறார்கள். இது எவ்விடத்து ப்ரமாணம்? இதன் உண்மையான வடிவம் எப்படிப்பட்டது? என்று விமர்சியாமலே "ஆத்மதா பலதா" என்றே சொல்லி ஸபைகளில் உபந்யாஸங்களும் செய்து வருகிறார்கள். எம்பெருமான் அடியார்களுக்குத் தன்னை அநுபவிக்கலாம்படி கொடுத்து, அநுபவிக்கைக்கு உறுப்பான வலிமையையும் கொடுத்தருளுகிறான் என்கிற விவக்ஷையில் இந்த ப்ரமாணம் கையாளப்பட்டு வருகிறது. ஆத்மதா என்றும் பலதா என்றும் ஆகாராந்தமாகச் சொன்னால் இந்தச் சொல் பகவானிடத்தில் எப்படி அந்வயிக்கும்? ஆத்மதா என்றால் அது ஸ்த்ரீலிங்கச்சொல்லுடையதாகத் தோன்றவில்லையா? புருஷோத்தமனை இப்படிச் சொல்லவேண்டிய அவசியமென்ன? என்று ஆராய வேண்டியது பண்டிதர்களின் கடமை. இந்த ப்ரமாணத்தைப் பரம்பரையாய் இப்படியே பலரும் சொல்லிக்கொண்டும் எழுதிக்கொண்டும் வருகிறார்களாதலால் ஏதோ அவிசாரிதரமணீயமாக வந்துகொண்டிருக்கின்றதென்றே சொல்லியாகவேண்டும்.

இந்த ப்ரமாணமானது அத்யயனம் பண்ணப்பட்டுவருகிற க்ருஷ்ணயஜுர்வேதத்திலுள்ளது. நாலாவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்திலும் ஏழாவது காண்டம் ஐந்தாவது ப்ரச்நத்திலுமாக இருமுறை ஓதப்பட்டு வருகிறது இந்த வாக்யம்.

*ய ஆத்மதா பலதா யஸ்ய விச்வ உபாஸதே ப்ரசிஷம் யஸ்ய தேவா: ।

யஸ்ய சாயாம்ருதம் யஸ்ய ம்ருத்யு: கஸ்மை தேவாய ஹவிஷா விதேம ॥*

என்பது பரிபூர்ணமான ருக்கு. இதற்கு அநுகுணமான பதபாடமும் ஓதப்பட்டு வருகிறது. ஆத்மதா இத்யாத்ம-தா:, பலதா இதி பல-தா: என்று விஸர்க்காந்தமாகவே ஆஸேது ஹிமாசலம் அகண்டமாக ஓதப்பட்டு வருகின்றது. இதில் எவ்விதமான பாடபேதமும் கிடையாது. [ஆத்மதா இதி ஆத்ம-தா:; பலதா இதி பல-தா:.] ஆத்மாவை [தன்னை]க் கொடுப்பவன் — ஆத்மதா:; பலத்தைக் கொடுப்பவன் — பலதா:. முடிவில் விஸர்க்கமிருந்தால் பஹுவசனமாக ஆய்விடுமேயென்று சிலர் மயங்கியே விஸர்க்கத்தையொழித்து ஆத்மதா என்றும் பலதா என்றும் அவிஸர்க்கமாகச் சொல்லுவது. அந்த மயக்கம் வேண்டா; தெளியும் வழி காட்டுகிறோம். ஆயுர்தா:, வர்சோதா:, வரிவோதா:, ப்ராணதா:, சக்ஷுர்தா:, ஶ்ரோத்ரதா:, தநூதா: என்று இப்படி பல பல பதங்கள் ப்ரதமாவிபக்தியின் ஏகவசநத்தில் வருவன. * ஆதோ மநிந் க்வநிப் வநிபச்ச * (அஷ்டாத்யாயீ. 3—2—74) என்கிற ஸூத்ரத்தினால் 'விச்' வந்து ஆத்மதா: என்றும் பலதா: என்றும் ஸவிஸர்க்கமாக நிஷ்பந்நமாகிறதென்று உணரவேணும். த்விதீயா பஹுவசநத்தில் தான் ஆத்மத: என்றும் பலத: என்றும் வரும். சப்தமஞ்ஜரியில் விச்வபா: என்று காட்டியிருப்பதையும் ஸ்மரிப்பது.

ஆகவே, சில பதிப்புகளில் ஆத்மதா பலதா என்று அவிஸர்க்கமாகக் கண்டாலும் ப்ராமாணிகர்களும் நிஷ்ணாதர்களுமான பண்டிதர்கள் விஸர்க்கமிட்டுத் திருத்திக்கொள்ளவேணுமென்று ஸவிநயம் விஜ்ஞாபிக்கிறோம். ... ...